Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 1 November 1941
4e jaargang No. 117

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

...... EN DAAR DE EZEL NIET WIST TE KIEZEN, WELKE VAN DE TWEE HOOIBERGEN, STIERF HIJ VAN HONGER! *(naar een bekende fabel)*

De eenige Oplossing

„Het Vaderland" van 19 dezer wist te berichten, dat een aanvang is gemaakt met de evacuatie der joden uit Duitschland. De geëvacueerden worden allereerst naar Litzmannstadt vervoerd, waar zij voorloopig in het ghetto der Poolsche joden worden ondergebracht om dan later met productief werk te worden belast. Het ligt in het voornemen het grootste deel der zich in Duitschland bevindende joden te deporteeren naar het z.g. Ostland, waaronder men gedeelten van het voormalige Polen en Sowjetrusland verstaat. Dat deze maatregelen op ruime schaal ten uitvoer worden gelegd, blijkt wel uit het feit, dat de gedwongen evacueering ook van toepassing is op de statenlooze en de buitenlandsche joden.

De afweermaatregelen van de niet-joodsche volkeren tegen den verpestenden invloed van het wezensvreemde, parasitaire joodsche bastaardras, zijn zoo oud als het bestaan van dit volkje zelf. Vanaf het oud-testamentische tijdperk tot in onze dagen toe vinden we de omzwervingen van de joden als een rooden draad in de geschiedenis terug. Waar zij zich vestigden, begon voor het gastvolk een periode van achteruitgang op elk gebied, van verval, in enkele gevallen zelfs een totale ondergang. Is het dan nog te verwonderen, dat de meest verschillende maatregelen werden genomen om den joodschen invloed te beteugelen?

Zoo zien we door de eeuwen heen de jodenvervolgingen, de pogroms; we zien de afkondiging van beperkende bepalingen ten aanzien van woeker, grondbezit, enz.

We zien, dat niet alleen de wereldlijke, maar ook de geestelijke macht tegen de joden optreedt. Maar tegelijkertijd kunnen we waarnemen, dat ondanks alles een definitieve oplossing van het joodsche vraagstuk nimmer werd bereikt. Deze zal immers eerst tot stand kunnen komen, wanneer de joden zelf uit het land worden verwijderd en elders op de wereld een eigen gesloten gemeenschap kunnen vormen.

Blijkens de bovengenoemde maatregelen zal het het Nationaal-Socialisme gelukken het joodsche gevaar voorgoed te bezweren. Duitschland zal van zijn joden worden verlost. Maar wij willen deze gelegenheid niet laten voorbijgaan, zonder er met klem op aan te dringen, dat ook de joden uit Nederland naar Litzmannstadt zullen verdwijnen. Het Nederlandsche volk, dat mogelijk op dit oogenblik nog niet den vollen omvang van het joodsche vraagstuk beseft, zal er ongetwijfeld eens dankbaar voor zijn, wanneer het voor alle tijden van de joden wordt verlost!

DE VERWORDING DER KER

Sören Kierkegaard zegt ergens in zijn geschriften:

„Wanneer Christus zelf het Christendom verkondigt, kan geen mensch Christen blijven: allen verraden hem.

Wanneer een apostel het predikt, kunnen wij menschen beginnen mee te doen.

Zoo gaat het bergaf — en wanneer een kletsmeier het Christendom verkondigt, dan worden wij Christenen bij het millioen.

Er ligt zeker iets weemoedigs in de waarheid, dat het beter zou zijn, wanneer het Christendom maar heelemaal niet meer verkondigd werd, dan op de wijze zooals het nu gebeurt: eenmaal in de week een uur lang in opwinding te worden gebracht, gelijk in den schouwburg. En dan is het ongeluk juist dit, dat men er aan gewoon raakt rustig naar alles te luisteren, zonder dat iemand er ook in de verste verte maar aan denkt, iets te d o e n."

Deze woorden van den Deenschen apologeet van het Christendom, die honderd jaar geleden werden neergeschreven, zijn ook nu nog actueel; ja, zij zijn actueeler dan ooit. Schrikbarend groot immers is het aantal der kletsmeiers, die zich in deze dagen geroepen voelen hun „Christendom" te verkondigen. Men zou met Kierkegaard van meening kunnen verschillen over het millioenvoudige effect van deze „verkondiging". Wij maken ons zelfs sterk, dat het er bij de Christelijke kerk niet meer om gaat volgelingen bij het millioen te verzamelen, als wel de wegloopers-bij-het-millioen te elfder ure tegen te houden en in de haven terug te loodsen. Reeds de *richting* derhalve, waarin zich de kerkelijke activiteit beweegt, geeft ernstig te denken en is weinig stichtelijk te noemen. Zij is evenwel verklaarbaar, omdat sinds tientallen van jaren de belangstelling van het volk voor de kerk zich in sterk dalende lijn beweegt. Het aantal geloovigen, dat in en door de kerk in staat is den wil tot levensverheffing in een daad om te zetten, is miniem. Duizenden hebben de kerk vaarwel gezegd, omdat zij in de *practijk* van het kerkelijk leven niet de bevrediging hunner zielen vonden, die de leer hen voorspiegelt. Andere duizenden hebben niet den moed te breken met de kerk, waarin zij dikwijls vanaf hun prilste jeugd werden geplaatst en waaraan zij meenen met onverbrekelijke banden gebonden te zijn. Zij leven voort met het masker der schijnvroomheid voor het gelaat en gelden in hun kerkelijke kringen nog als goede en waarachtige Christenen.

Sinds het national-socialisme als nieuwe heilsleer wordt gepredikt en millioenen zich als zijn voorvechters hebben opgeworpen, is de christelijke kerk uit haar dommel opgeschrikt en ontplooit met de krachten van haar versletenheid een nieuwe activiteit. De resultaten daarvan zijn totnutoe weinig positief geweest, integendeel: onrust en haat werd gezaaid in de volksgemeenschap en aan de waardigheid der kerk werd ernstig afbreuk gedaan. Men behoeft dan ook geenszins over een profetische gave te beschikken, om te kunnen voorspellen, dat de kerk, zoo zij in haar politiek voortgaat op den eenmaal ingeslagen weg, weldra als een dooren door vermolmd bouwwerk zal ineenstorten. Leidende figuren uit de Roomsche en Protestantsche kerk hebben deze bedreiging hunner geheiligde gezetenheid maar al te duidelijk onderkend en daarom het bevel gegeven tot de ontketening dier kerkelijke bedrijvigheid, die in den laatsten tijd valt te bespeuren.

Wellicht zou er nimmer aanleiding zijn geweest de aandacht op dit christelijk ont... ken te vestigen, indien niet gebleken is, de kerk bij haar vernieuwde activiteit m... gaat aan een ergerlijk en gevaarlijk ne... visme. Want wat ons in den laatsten tijd kerkelijke zijde wordt voorgezet als „c... tendom" en „Woord Gods" is meesten... niet veel meer dan politieke hetze. Niet de verkondiging van christelijke geloofsi... len vindt de kerk van heden haar kr... maar in de verbreiding van een boven... ondergrondsche anti-nationaal-socialisti... hetze! De benamingen „preektijgers" „kruismollen" als karakteriseering der c... telijke herders zijn niet zonder grond in wereld gekomen!

Wij zijn van meening, dat de christeli... kerk er goed aan doet zich eerst eens te zinnen op zichzelve, alvorens zij ertoe ov... gaat middels haar dienaren een leer, die weinige jaren haar groote positieve kra... ten ondubbelzinnig heeft geopenbaard, te strijden. En wij willen tot slot wederom... woord van Kierkegaard citeeren, dat de k... van Christus ter harte kan nemen:

> *„De oude meening was: zich dusda... te beijveren en te haasten om de m... schen bij massa s (zoo mogelijk alle) bewegen zich tot het Christendom te ... keeren, dat men erdoor vergat en geen waarde meer aan hechtte, of d... gene, waartoe zij bekeerd werden, n... wel iets met Christendom te maken h...*
>
> *Mijn meening is: er de grootst mog... lijke aandacht aan te schenken, dat d... delijk wordt, wat Christendom is — o o k d a n, w a n n e e r n i e m a n d o o k i k z e l f n i e t, z i c h e r t o e z o u k u n n e n b e k e e r e n."*

„PREDIKBEURTEN"

OFTEWEL DE DOMME GOYIM.

Op gevaar af van het aan den stok te krijgen met de redactie van het pas geboren Sneeker Nieuwsblad, willen we toch een klein geeeelte van de predikbeurten overnemen.

„HEEG
10 uur 30 ds. E. Postma.
2 uur 30 dr. ten Boom, zendel. o.d. Israël
(Collecte voor zijn werk)"

Tegelijkertijd, dat door de Overheid maat... regelen getroffen worden, om de joden te verhinderen nog langer hun funeste invloed te gebruiken ten nadeele van ons volk beijvert de vrome heer dr. ten Boom zich om de joden te bekeeren", teneinde hen een veilig plaatsje aan te bieden te midden der geloovigen.

De gemeente mag ook nog offeren voor dit schoone doel. Of........ is dit gepreek soms een „Oratio pro domo"?

De korte geschiedenis van „De Zending onder de Israëlieten in Nederland", is als volgt: In de ruim 50 jaar dat de zending werkt, is voor dat doel millioenen guldens uitgegeven. Het resultaat is, dat het aantal bekeerde jodenfamilies (gelukkig) gemakkelijk op de vingers van een hand geteld kan worden.

En de joden lachen in hun vuistje over dit spelletje van de domme „goyim".

Wij meenen, dat aan het bedrijf „Zending onder de Joden" nu maar eens een einde moet komen.

Eenige grepen uit het psychologisch erfelijkheidsonderzoek

Het erfelijkheidsonderzoek is 'n nog jonge wetenschap. Reeds vóór het opkomen der nationaal-socialistische wereldbeschouwing werd zij in verschillende landen bedreven, maar haar ontbrak een principieele grondslag en practische consequenties werden er niet uit getrokken. De veldwinnende idee der ras-waarde heeft ons echter in staat gesteld verspreide resultaten tot een diepere oorzaak te herleiden, terwijl wij in de toekomst stellig belangrijke aanwijzingen voor een doelbewust bewaken van kostbaar erfgoed mogen verwachten.

Zoolang wij bij dit onderzoek ons slechts richten op lichamelijke verschijnselen, beschikt men natuurlijk over min of meer nauwkeurig te controleeren materiaal. Anders wordt het wanneer men de erfelijkheid in zielkundige uitingen wil opsporen; nochtans is er ook dan een betrouwbaren weg te vinden en wel in het raadplegen van familiestatistieken. Deze methode volgde reeds Galton, die het eerst (1869) de beteekenis der erfelijkheid met betrekking tot geestelijke qualiteiten boven elken redelijken twijfel verhief. Hij registreerde den levensloop der familieleden van 977 door hun talenten boven het peil der middelmatigheid uitreikende personen en ging na, hoe dikwijls bij deze bloedverwanten begaafdheden van ongeveer denzelfden graad optraden. 't Betrof hier een geestelijk vermogen, dat in doorsnee één keer op 4000 menschen voorkomt! Het bleek Galton, hoe van deze 977 hoogbegaafden 89 vaders, 114 broeders, 129 zonen, 52 grootvaders, 37 kleinkinderen, 53 ooms en 61 neven, tezamen 203 nabestaanden, genoteerd konden worden, die allen op hetzelfde uitzonderlijke niveau van gaven en prestaties geleefd hadden. Dezelfde steekproef, genomen bij 977 „gewone" stervelingen leverde 4 familieleden op, die uitstaken boven de rest! Een erfelijke bepaaldheid ten opzichte van geestelijken aanleg dringt zich uit deze enquête met kracht naar voren. Aan het eind van zijn onderzoek, vat Galton zijn conclusies in de volgende zinnen samen:

„Ik heb getracht met het oog op litteraire en artistieke begaafdheid aan te toonen:

1e. dat hoogbegaafde menschen — zelfs uit de onderste sociale lagen — alle belemmeringen, verbonden met 'n sociaal ondergeschikte positie, gemakkelijk overwinnen,

2e. dat landen, waarin het omhoog stijgen van maatschappelijk zwakkeren minder zwaar is dan in Engeland of Amerika, wel een grooter aantal fijn-beschaafde menschen produceeren, maar niet van dezulken, die ik als geestelijk prominent kenmerk,

3e. dat menschen, die door hun maatschappelijke omgeving in buitengewone mate begunstigd zijn, niets opmerkelijks presteeren, wanneer zij van nature niet hoogbegaafd zijn.

„Ik ben overtuigd, dat niemand een uitnemende faam krijgt, die niet uitnemend begaafd is, dat *m.a.w. voor prestatieniveau en levenssucces het erfgoed beslissend is, dat men bezit.*"

Later heeft prof. Wiersma (Groningen) met behulp van een materiaal, dat 400 families met 1414 nakomelingen omspande, een nauwkeurig onderzoek ingesteld, dat tot een soortgelijke wetenschappelijke slotsom leidde, als waartoe Galton gekomen was.

Het „leeren" en „onderwezen worden" mag ook voor de geniaalsten nuttig en onmisbaar zijn, dit neemt niet weg, dat waarlijk scheppende handelingen, dat baanbrekende ideeën nooit uit een „geleerd hebben" verklaard kunnen worden. Ten overvloede blijkt dit uit den jeugdigen leeftijd, waarop on-alledaagsche verrichtingen zich vaak beginnen te openbaren. Mozart componeerde reeds als kind van 6 jaar, Händel gaf als 8-jarige jongen zijn eerste concert, het eerste beroemde zelfportret van Dürer teekende hij als 13-jarige knaap, Bilderdijk dichtte als kind van 4 jaar, Pascal nam als jongen van 11 jaar deel aan de discussies van gerenommeerde wiskundigen! Deze voorbeelden kunnen met tallooze anderen vermeerderd worden, zij laten allen slechts ééne gevolgtrekking toe, n.l. dat de erfgebondenheid van het geestesleven parallel loopt met de biologische afhankelijkheid, waarin we ons ten opzichte van het voorgeslacht bevinden. Het bloed draagt het leven, zoówel naar zijn lichamelijken verschijningsvorm als naar de psychisch-geestelijke zijde, voort in een ononderbroken stroom. Een nog scherper beeld van de beteekenis der erfelijke invloeden verkrijgt men, wanneer men stamtafels raadpleegt, welke ons het verschil doen zien tusschen in cultureel opzicht belangrijke en schadelijke families. Dat maatschappelijke en moreele minderwaardigheid niet zoo maar uit de lucht komt vallen, wordt wel heel duidelijk gedemonstreerd door 'n beschouwing van de genealogie der eensdeels beruchte, anderszijds ordentelijke familie Kallikak. Een lid hiervan, Martin genaamd, verwekte gedurende den amerikaanschen vrijheidsoorlog bij een psychopathisch meisje een buitenechtelijk kind, van welks afstammelingen er 480 konden worden nagegaan.

Later huwde Martin een meisje uit een degelijk, gezond geslacht en had in dezen echtelijken tak na eenige generaties 496 nakomelingen op zijn naam. Uit de buiten-echtelijke lijn stierven er 82 vroegtijdig, 143 waren zwakzinnig, 36 buitenechtelijk, 33 prostituée's, 24 alcoholici, 3 epileptici, 3 misdadigers, 8 oefenden het beroep van bordeelhouder uit. Van dit leger van 480 met elkaar verwante menschen, waren er slechts 46 met zekerheid normale individuen, aan de rest was altijd het een of andere steekje los! Wat al leed had er voorkomen kunnen worden, voor hoeveel jammer en ellende van allerhande aard, door toedoen van deze zwakken en ontwrichten aangericht, waren duizenden gespaard gebleven, indien stamvader Martin zijn ontsporing bedreven had bij een gesteriliseerde.

Indrukwekkender pleidooi voor deze, in sommige gevallen zoo voor de hand liggende onvruchtbaarmaking kan bezwaarlijk geleverd worden!

Wenden we ons tot de kinderen uit den echtelijken tak geboren, dan aanschouwen we een geheel ander beeld. Want op een totaal van 496, treffen we 2 drinkers en één immoreel individu aan, de overigen waren zonder meer respectabele mannen en vrouwen. Juist door deze verbluffende cijfers bewijst het psychologisch erfelijkheidsonderzoek de objectiviteit zijner resultaten en beveelt het zichzelf aan, gelijk wij nog nader hopen uiteen te zetten, als betrouwbare gids bij de moreele en kultureele verheffing der volksgemeenschap.

Hoe kostbaar het bloed der sibbe is, komt nergens beter uit, dan bij een optelling der hoogwaardigheidstypen in een familieverband, waarvan het allen verre overtreffend genie dén naam onsterfelijk maakt. Zoo ontsproot Johann Sebastian Bach aan 'n vader (Johann Ambrosius), die hem een reeds bij over- en oudovergrootvader blijkende musicaliteit moet hebben doorgegeven.

Uit Bach's eerste huwelijk — met zijn achternicht Maria Barbara — zagen zes kinderen het levenslicht; drie van deze (Wilhelm Friedemann, Phil. Emanuel en Joh. Christ. Friedrich) ontpopten zich als toondichters, wier composities wel nooit van het muziekrepertoire zullen verdwijnen. Zijn tweede huwelijk — met Anna Magdalena Wülken — werd door dertien kinderen gezegend, onder wie de vermaarde componist Joh. Christiaan, benevens vijf andere telgen, die over een niet-alledaagsche musicaliteit beschikten. Nu mag de omgeving ontegenzeggelijk veel bijgedragen hebben tot de ontplooiïng van sluimerende gaven, dat men 'n muzikalen aanleg moet bezitten en dezen niet door het milieu kan verwerven, zal zeker niemand betwisten. Familie-statistieken met betrekking tot een superieur erfgoed aan intelligentie of artistieke fantasie leiden bijna steeds tot overeenkomstige „ontdekkingen" als bij de familie Bach. Nog dezer dagen bracht de „Deutsche Zeitung in den Niederlanden" een bijdrage, welke evenzeer onze opmerkzaamheid leidt naar deze wetten van het bloed. Onder den titel: „Ein Talent vererbt sich" treffen wij in het nummer van Zaterdag 25 October j.l. een artikel aan over Marie Sophie la Roche, de eerste duitsche romanschrijfster, vrouw van een „Konferenzrat" te Ehrenbreitstein.

Haar bekoorlijkheid wedijverde met haar talent, zoodat men zich afvraagt, of de zeer gunstige recensie, die Goethe over haar eerstelingswerk publiceerde, wel geheel onbeinvloed was. Maar in elk geval was zij een vrouw van fijnen geest, bedeeld met onmiskenbare litteraire capaciteiten. Haar dochter Maximiliane huwde met den te Frankfort woonachtigen italiaanschen koopman Pietro Brentano en nu is het voor ons doel uiterst belangrijk om te zien, hoe pas twee geslachten verder, dus bij de achterkleinkinderen van Marie S. la Roche, plotseling de vormgevende krachten van 't bloed weer actief worden. De naam Brentano gaat van dat oogenblik af in in het duitsche geestesleven. Clemens Brentano schenkt de duitsche jeugd „des Knaben Wunderhorn", zijn zuster Bettina schiep zich als dichteres een eigen plaats in het tijdperk der romantiek. De dochter dezer laatste schrijft drama's en sprookjes, terwijl haar kleindochter Elisabeth von Heijking omstreeks het begin dezer eeuw de ook ten onzent bekend geworden roman „Brieven die hem niet bereikten" vervaardigde. Vermelden wij ten slotte nog dat Frans en Lugo Brentano zich verdiensten verwierven op de gebieden resp. des wijsbegeerte en der volkshuishouding. De aanzet tot dezen rijkdom aan begaafdheden moet afkomstig zijn van Marie la Roche, wier meisjesnaam haar germaansche bloed bevestigt en wier man's naam terugwijst naar een der hugenotenfamilies, die, gelijk men weet, meestal stamden uit oud-frankische, dus ook germaansche geslachten.

Wij herhalen hetgeen wij boven aanduidden: het psychologisch erfelijkheidsonderzoek staat nog in zijn kinderschoenen.

Men verwachte er niet meer van, dan het thans in staat is te geven. Eén ding staat echter vast. Het aangaan van een huwelijk is oneindig verantwoordelijker, dan wij vroeger konden denken. De waarden, welke een volksgemeenschap dragen en adelen, zetten zich niet voort in een soort van cultureelen bovenbouw, maar worden telkens vernieuwd en herschapen door aan 't bloed gebonden erfgoederen. Een erfgezonde jongen, die zijn keus laat vallen op een meisje uit een „slecht nest" — ook al is het de beste uit dat nest — riskeert het verlies van een hem toevertrouwde schat. Hij verraadt zijn sibbe en breekt iets stuk in zijn volk, wat nimmer meer kan opbloeien. Het bloed worde ons heilig! Eer en plicht dienen primair te zijn in de rangorde des levens.

Slechts een instinct, dat daardoor gelouterd werd, kan de menschelijke liefde behoeden voor vergissingen, gelijk ons in verval verkeerend volk in duizendvoudige mate moet hebben begaan!

DE WETTEN VAN HET BLOED IN DE SCHEPPINGSOR

NEDERLANDSCHE GEBONDENHEID IN DE GERMAANSCHE GEMEENSCHAP

Als men in deze herfstdagen door bosch en heide wandelt en men aanschouwt het vallende blad, dat eens met frissche, jonge kleuren zich sierde, dan rijst de vraag: Is er vernieuwing of is er slechts een eeuwig versterven van datgene wat eens geleefd heeft? En als wij deze zaak nader bezien, dan blijkt, dat op gezette tijden bepaalde verschijnselen naar voren treden: paddestoelen verschijnen en verdwijnen op raadselachtige wijze, vogels nestelen op geijkte tijden, het ontkiemen van het jonge groen is aan bepaalde omstandigheden gebonden. Zoo is er ook voor den oogst een vastgestelde tijd, die niet straffeloos overtreden kan worden. Wij onderkennen een wetmatigheid in het natuurlijk gebeuren, welke wetmatigheid ook in ons persoonlijk leven een groote rol speelt.

Het bestudeeren van al deze verschijnselen wil niet zeggen *kennis vergaren*, maar moet worden tot een zoo diep mogelijk *inzicht in de geheimen, die ons omringen.* Studeeren is niet het „niet-gekende" met vreemde namen benoemen en dan zoo mogelijk met deze vreemde namen pronken als wetenschap, maar voor de waarlijk naar kennis dorstende is wetenschap niet anders dan het oplossen van bepaalde vragen, waarna men moet erkennen, dat er nog moeilijker vragen gerezen zijn. Totdat wij eindelijk aan de vraag der vragen belanden: wat is leven? Du Bois Raymond kwam voor zich tot de vaststelling: wij zullen het nooit weten. M.a.w.: in deze wereld zijn grenzen gezet aan ons kennen, beter gezegd: het levensprobleem, zooals dat zich aan ons voordoet, hetzij in bosch en veld, hetzij in ziekenhuis of onder het microscoop, is voor ons een onontwarbaar vraagstuk. Zeker, wij kunnen met de levende cel experimenteeren, wij kunnen inzicht verwerven in de structuur en den bouw der materie, wij kunnen groeiprocessen beïnvloeden, wij kunnen gunstige levensomstandigheden scheppen maar eenmaal afgestorven kunnen wij de materie niet weer leven inblazen en den overgang tusschen leven en dood kunnen wij zelfs zeer moeilijk vaststellen. Ja, de wetenschap is zoover gekomen, dat zij erkennen moet, dat het levensmysterie niet in reageerbuizen en onder 't microscoop te ontrafelen is, maar dat er buiten de materie om krachten aanwezig zijn, die dit leven onderhouden. In het kort gezegd: wij onderkennen in deze wereld wetmatigheden, die ons doen besluiten, dat er een wetgever zijn moet, die wat wij nu (na)denken kunnen vóór ons reeds voorgedacht heeft. Anders gezegd: er is een Schepper, die uit zijn ideeën-rijkdom een wereld schiep, die door haar harmonie, doelbewustheid, wetmatigheid, enz. uit den Logos werd tot een Kosmos (Sieraad). De *idee* werd door het *woord* tot *realiteit.* „Een mooi sieraad!", hoor ik daar al iemand zeggen: „werkloosheid, honger, oorlog, zedenverwildering, bedrog, politiek geknoei enz.; hou maar op!" Juist, waarde vriend. Wij menschen willen, als wij het zouden kunnen, plastisch voorgesteld, God uit zijn stoel lichten en dan zelf erin gaan zitten. Mogelijkerwijs, kameraad, kunt U zich eraan verbeuren, wat in Rusland op het oogenblik bewezen wordt, maar daarover straks meer. „God, wie is dat?", hoor ik er één zeggen, „die bestaat niet!" Oók waar, als men onder God nog het oude begrip van joodschen god verstaat. Maar het zal den Schepper aller dingen om het even zijn, hoe de menschen hem benoemen: hij is niet zoo klein, dat hij tusschen kerkmuren wonen kan!

Gij kunt dezen Schepper kennen uit de natuur en uit U zelf. De groote denker Kant zeide eens, dat hij veel kon verklaren, maar dat de sterrenhemel boven hem en de zedelijke, moreele wet in hem, zulke wonderen waren, dat hij hiervoor het hoofd had te buigen. En zoo zien wij, dat alle vernieuwing en verandering, levensopgang en -neergang, sterven en geboren worden, zaken zijn, die volgens door de Voorzienigheid gestelde wetten functioneeren. De mensch erkende deze dingen niet en meende door zijn „Aufklärung", welke uiteindelijk bekroond werd met de fransche revolutie, te moeten besluiten tot het: ni dieu, ni maitre — geen God en geen Meester, of, zooals Kloos het eens vertolkte: „Ik ben een God in 't diepst van mijn gedachten". Vrijheid werd de leuze. Geen gebondenheid meer aan de natuurwet, maar vrije menschen, die het lot in eigen handen nemen en een wereld bouwen naar hun inzicht en hun goeddunken en naar wetten, die ons met wetenschap verzadigd brein meende te kunnen uitdenken. Vrijheid, Gelijkheid en Broederschap: alle menschen zijn gelijk, een jood is gelijkwaardig, ja zelfs hooger dan andere menschen, een neger heeft dezelfde kwaliteiten als een germaan. De één vond: als er een God bestaat, dan moet hij worden afgeschaft, en de ander meende straffeloos de wetten, door een hoogere macht in de wereld gesteld, te kunnen overtreden, ja zelfs „betere" en meer rationeele wetten in de plaats te kunnen stellen. De oerbron van alle natuurlijke levenskennis en wetmatigheid werd verlaten en rasmenging, bloedschande en huwelijken met naaste bloedverwanten waren aan de orde van den dag. Het gouden kalf deed opgeld en daarvoor had elke zedelijke waarde, ja zelfs de familie-relatie terug te treden.

> Naar aanleiding van het artikel „Individualisme en solidariteit" in het vorig nummer, bereikten ons verschillende beschouwingen uit den lezerskring. Wij laten hier een arts aan het woord.

God's molens malen langzaam maar fijn. En zoo eindigde deze heele cacophonie van menschelijke geestelijke aberratie en vuile, poenige joodsche obsessie's. Ook in ons land werd in 5 dagen tijd aan de verheerlijking van mammon onder een christelijk vernis een einde bereid. De rekening werd gepresenteerd en aan de voorstanders der verschillende kerkelijke organisaties, aan geestelijke en moreele herbewapenaars en aan socialistische vakbonzen, die over de ruggen der arbeiders naar boven geklommen waren, ja tot zelfs aan Hare Majesteit, die met een „Christ avant tout" (Christus voor alles) in waar Godsvertrouwen en vol liefde voor Volk en Vaderland de beenen nam. Daar stond dan de duitsche weermacht in de aloude hollandsche dreven! Een broederstrijd was ontketend, haat en twist was gezaaid, laster was uitgeschud over diengene, die door wonderlijke leiding geworden was de Führer van het Duitsche Volk, een Volk, dat aan onze Oostgrenzen leefde en waarmede wij ook eenmaal door banden des bloeds verbonden waren. Het Christendom had bewezen, dat het niet in staat was zijn leuze van naastenliefde en verdraagzaamheid door de daad in deze wereld tot een realiteit te verhelpen. Wij, nationaal-socialisten, weten één ding heel zeker en dat is, dat deze Adolf Hitler door de Voorzienigheid gesteld werd om in de wereld de goddelijke wetten in maatschappij en samenleving, die door christelijken en onchristelijken met voeten getreden waren, weder te doen eerbiedigen. De goddelijke wetten, die wij in dit ondermaansche onderkennen, zijn neergelegd in ras, bloed en bodem.

„Ja, maar," vraagt er een, „hoe kunt U nu weten, dat datgene, wat Gij meent te zien ook realiter bestaat, m.a.w.: hoe kunt gij weten, dat Uw weten werkelijk wéten is?" Over dit probleem is lang gediscussieerd en veel gedacht. Dit eene willen wij ervan zeggen: dat als deze wereld gebouwd een Logos en zij zich aan ons voor een verschijningsvorm met wonderl monieën en wetmatigheden, het o zou zijn te veronderstellen, dat de den mensch, die in de wereld te lev niet begiftigd zou hebben met een k raat, waarmede hij de wetten en nieën, die in deze wereld gesteld zij juiste verhouding zou kunnen kenn tweeën één: of deze wereld zou een huis zijn of de Schepper dezer we een waanzinnige zijn. Het kommuni ons aan den lijve hoe een wereld e waar men God en zijn harmonieën dacht heeft en de menschelijke red in de plaats heeft gesteld. Het n socialistische Duitschland leert ons, wereld eruit kan zien, die gebouwd grondsteenen der goddelijke gedac bloed en bodem. Wat kiest gij: de de kosmos? Is daarmede het nationa lisme een religie? Ja zeker, maar een die diesseits ingesteld is, d.w.z. een beschouwing, die zijn grondgedacht het feit, dat de Voorzienigheid *dit* le dent naar vaste wetten, die wij a schen hebben te eerbiedigen. Daarv ben wij niet noodig een zeker a boden, die als een „hooger recht" kelijk van en boven den staat sta de zedelijke natuurwet in ons, door zienigheid boven ons ingelegd. De j ons niet vertellen aan de hand van geboden, dat b.v. overspel overspel weten wij uit ons zelf. Met een Jenseit heeft dat niets te maken. Of er een dere Openbaring is n a a s t de n gegevene, hebben wij als nationaal- ten niet uit te maken. Daarom intere ons ook niet welke kerkleer en welk ieder van ons meent te moeten aan maar wèl is het zoo, dat deze kerkle inbreuk zal kunnen maken op de we ras, bloed en bodem aan onze geme stellen, juist omdat wij deze wetten delijke hebben leeren zien. Want anders leert, heeft zij terug te tre Schepper aller harmonieën kàn gee stelling geschapen hebben tusschen seits-Geloof en een Diesseits-belev eindelijk moet er ook harmonie te zijn tusschen de door de kerk (welk beleden levensbeschouwing en de nationaal-socialisten erkende w schouwing. Wij meenen, dat de kerk rens hun kritiek los te laten op 't n socialisme, beter deden, zich in een tezamen te sluiten, zoodat wij ster precies kunnen weten, wat haar bi openbaring is. Dan vervallen alle vr voornamelijk die, of een of andere Be zich wel of niet op christelijk standp en of in een corporatieven staat ook is voor de Corporatie-Kerk. Niet de ook niet de Staat, maar de eeuwige wet der volksgemeenschap maakt wij in deze wereld te leven hebben!

Scheppingsnoodwendig vloeit uit matigheid van dit leven voort de ra en hieruit het anti-semietisme. De S stelde in deze wereld de rassen en ben dat te eerbiedigen, hoe pracht schien voor velen ook een jazzband is en welke bijzondere aantrekkingsk in bepaalde decadente kringen, wa velen de aanbidding van het goud he ste goed is, op welks altaar volksg schap, rasbewustzijn en zedelijkhei ne geofferd worden, ook moge schuil kleurlingen, joden e.d. In de ordeni rassen is een overheersching van h ras door het andere niet denkbaar. de jood meent, dat hij parasiteeren de levenskracht van anderen, hen ka deren, verkrachten en uitzuigen, dan hij tegen de scheppingsorde en plu

DE JODEN UIT DE SPORT!

Wie een trouw lezer is van de sportverslagen in de dagbladen, zal daar in den afgeloopen zomer tallooze malen jodennamen tegengekomen.

Nog onlangs kon men in het jodenminnende blad „De Telegraaf" de volgende verkwijkende beschouwing aantreffen:

SPORTIEF VELSEN.

Vier minuten voor het einde snoepte H.B.S. V.S.V. de overwinning af door den gelijkmaker te scoren, doch op noch om het veld werd ook maar één lang gezicht getrokken. Sportief Velsen toonde alle waardeering voor den tegenstander. Vooral Boas, de Haagsche doelman, werd geprezen en toen H.B.S. na afloop bij een bakker wat koeken insloeg om den honger te verdrijven, tracteerde de bakker, die den wedstrijd had aanschouwd en die had gezien, hoe Boas in het begin van den strijd de gloeiende kogels van Sterk had gestopt, Boas op een koste- en bonnenloozen koek. Dat had die keeper verdiend, zei hij. Bravo, Velsen.

Wij willen aan „De Telegraaf" geen woorden vuil maken, omdat wij van meening zijn, dat alleen een radicaal ingrijpen van de overheid bij dit blad gezonde toestanden zal kunnen scheppen. Wèl willen wij onze aandacht schenken aan de *sport*, die in de nieuwe maatschappij belangrijker dan ooit zal worden. De overheid heeft destijds een driemanschap-voor-de-sport ingesteld, welk orgaan inmiddels is geslonken tot een eenmanschap. Dat de heer Lotsy zijn ijverige bemoeiingen in dit opzicht heeft gestaakt, betreuren wij geenszins. De affaire Swaab de Beer ligt nog al te versch in het geheugen! Wij hebben echter geen reden aan te nemen, dat het restant van het sportdriemanschap opgewassen zal zijn tegen zijn taak, zoo hij deze taak al duidelijk voor oogen heeft. *Wij meenen, dat alleen een krachtige, volksgezinde en nationaal-socialistische sportleiding in staat zal zijn de noodzakelijke maatregelen door te voeren. Met halfwas hervormers hebben wij in het verleden te veel onaangename ervaringen opgedaan, dan dat wij in hen eenig vertrouwen zouden kunnen stellen.*

Een eerste eisch, die thans naar voren gebracht moet worden en waaraan zal moeten worden voldaan, is de verwijdering van de joden uit alle takken van sport. Het is maar al te zeer bekend, hoe sterk de joodsche invloed in sportvereenigingen op de leden is en hoe lang deze invloed ook na de verwijdering der joden nog merkbaar is. Het Protectoraat heeft onlangs daarvan een staaltje te zien gegeven. De uitdrijving der joodsche elementen dient derhalve *met den meesten spoed* te geschieden.

Wij weten te spreken in naam van duizenden sportvrienden in Nederland, wanneer wij er bij de overheid met klem op aandringen, a l l e Nederlandsche sportorganisaties, -clubs, -bonden, -vereenigingen, -unies en hoe zij meer mogen heeten, te zuiveren en vrij te maken voor het volk.

Wanneer dat geschied is, dan zullen — daarvan zijn wij overtuigd — excessen, waarbij nationaal-socialistische sport-beoefenaars worden uitgejouwd door een jiddisch opgestookte menigte, óók tot het verleden behooren.

Want het volk zal gaan begrijpen, dat de joodsche belangstelling voor de sport uit geheel andere gronden voortspruit dan de arische. En het is een wantoestand, dat nù nog arische sportvereenigingen verpest worden door de aanwezigheid van joodsche, ziekelijke of machtswellustige elementen.

In naam van het beste deel van dit germaansche volk: een jodenvrije, germaansche sportorganisatie, voor germaansche menschen!!

OP DE HOEK.

„Kameraad"!

„Kom vanavond ook," had hij me opgebeld, maar 'k had niet veel zin gehad. Zoo iets van griep en pijn in mijn keel . . ."

„Ach jong, klets niet. Je drinkt een extra cognakkie . . ."

„Cognakkie?" vroeg ik, me half verloren voelend.

„Met zes sterren," beloofde hij, „. . enne. . d'r komt een heele troep kameraden. Ouwe bekenden van jou ook bij. Smildens en De Ruiter en Kloddée . . ."

„Wie?" interrumpeerde ik.

„Kloddée . . . je weet wel . . ."

„Nee, 'k weet niks. Ja, Smildens heb ik mee in Wageningen gelegen en De Ruiter was die ouwe groepsleider, maar . . . hoe heet ie ook weer . . . ?"

„Kloddée. . hij heeft met je in Den Haag . . ."

Maar 't duurde me al lang genoeg en 'k maakte een eind aan 't gezeur: „Nou, hou maar op. 'k Zie dien vrijer vanavond wel. Acht uur ben ik bij je."

En zoo verscheen ik met iets van griep en pijn in mijn keel op de audiëntie. Ik belde en hij deed me zelf open: „Fijn, dat je toch gekomen bent. Ze zijn er allemaal al. Hang je jas maar op. ."

Toen ik uitgepeld was, ging hij me voor, de groote kamer in, waar alle genoodigden waren: dames. . en heeren. . begon 't voorstellen aan de nieuwe kennissen, 't handje schudden, kwam ik 't eerst in de rij van ouwe kameraden De Ruiter tegen: „Ha, ouwe knots . . . da's een tijd geleden, hé? Alles wel?"

„Alles kits, jong . . . afijn, 'k spreek je zoo wel weer."

En toen ontmoette ik Breebaart, waarmee ik wel eens was wezen zeilen en toen Meyer, die net als vroeger al maar met zijn neus trok en toen . . . waarachtig. . daar had je m'n ouwe slapie uit de Alexanderkazerne . . . in roetzwart gloednieuw uniform met sterren! Om je oogen te verblinden! Maar ondanks al dat geflonker kwam toch de ouwe kameraadschapsgeest weer naar boven: „Klodder! Klodder! Kerel . . . . hoe gaat het . . . ." maar met groote schelvischoogen-vol-schrik gebaarde mijn ouwe kameraad me tot stilte . . . . lei een vinger op zijn mond . . . „Sst . . denk er om . . . 'k heb een ràng . . . 'k heet . . . eh . . . ik heet Kloddée . . . begrijp je . . . Kloddée . . . Geen Klodder . . . Kloddée . . ."

Ja, ik begreep 't . . . :'k had weer 'n mensch leeren kennen en 'n k a m e r a a d verloren. . . .

In de Biljartrevue schrijft nog steeds Bern. Berghoff (jood?) voor de jodenvereeniging Rembrandt.

In het nummer van 15 October zegt hij o.a.:

Dat de N.B.B. nu na 30 jaar, het groote centrale lichaam wordt, waarin opgenomen alle biljarters van Nederland van goede wille, dat kan slechts de propaganda voor onze mooie sport ten goede komen.

Maar. . en hierover een kort woord, hetwelk ik in dit boekje zocht doch met geen enkel woord vermeld vond.

Waarom niet gezegd betreffende die biljarters, die jarenlang in het gareel van onzen Bond medeloopen, en gestreden hebben, doch nu diezelfden Bond moeten verlaten, omdat er voor hen geen gelegenheid is om te spelen.

Verwijten doen wij de N.B.B. niets, wij weten dat zij in deze kwestie totaal machteloos staat, doch de objectiviteit vereischt toch ook, dit niet onvermeld te laten.

Het spijt ons deze dissonant te moeten laten hooren, maar waar hier gesproken wordt over een cultureel doel, leek het mij voor een juist oordeel beter, bovenstaande opmerking hier te vermelden.

Moge desondanks de N.B.B. in de komende jaren tot groote bloei komen, tot heil van de Ned. Biljartsport.

(Vervolg van pag. 4)

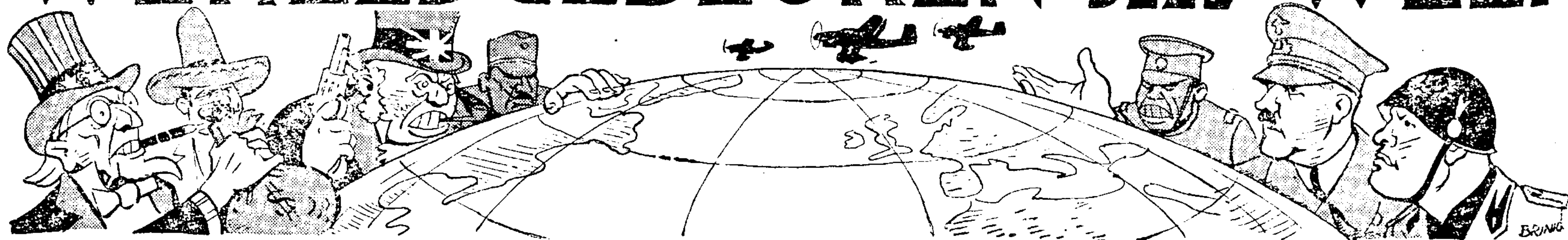
van de wrange vruchten. Deze oorlog is geen oorlog om een stukje grond, maar in zijn diepste wezen een worsteling tusschen de geschapen wetmatigheid en de joodsch-plutocratische, communistische chaos. En daar de Logos in deze wereld het laatste woord heeft, omdat hij het eerste woord gesproken heeft, zoo weten wij heel zeker, dat het nationaal-socialisme van Adolf Hitler zal zegevieren, omdat in dit nationaal-socialisme verankerd ligt de gebondenheid aan eeuwige wetten; eeuwig, omdat zij levenswetten zijn. Zoo spreken we dan ook van het eeuwige Duitschland en zien in Adolf Hitler den Führer aller Germanen, door de Voorzienigheid geroepen om de aloude levenswaarheid in de praktijk te doen beleven. En zoo is het lied, dat Horst Wessel eens dichtte, geworden tot een geloofsbekentenis van het in bloedgebondenheid levende Germanendom:

„Kameraden, die Rotfront und Reaktion
erschossen,
marschieren im Geist in unseren
Reihen mit".

Geslachten snellen heen, de mensch sterft; niet omdat hij oud wordt, maar omdat de natuurwet zegt, dat hij sterven moet. De Geest echter, die onsterfelijk is, blijft en voegt zich in de wetmatigheid eener volksgemeenschap, die wij als scheppings-ordonnantie hebben leeren kennen. Zoo is het probleem van het nieuwe Europa voor ons niet een kwestie van meer of minder landaanwinst, hoe belangrijk ook, of een twist over meer of mindere zelfstandigheid binnen eng besloten grenzen, maar is deze strijd een strijd des Geestes, die over landsgrenzen heen gestreden wordt om de erkenning eener scheppingsorde, die te erkennen ons behoud en welker verwerping de ondergang van het avondland beherbergt.

Zóó gezien is Adolf Hitler de garant voor het behoud van Europa en het Germanendom, dat kennelijk in lichaam en geest door de Voorzienigheid rijk begiftigd is. Aan welke zijde wij, Nederlanders, moeten staan is duidelijk, indien wij ons bewust worden van de bloedgebondenheid der germaansche volken. En hier zal wel een oud spreekwoord bewaarheid worden, n.l. dat „het bloed kruipt waar het niet gaan kan".

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

In een Sovjet-schoolboekje staat te lezen: „Wie is de wijste man op aarde?" — „Stalin!" — „Wie is onze zon en de zon aller menschen?" — „Stalin!" —

In dit leerboekje komt voorts voor: „Kameraad Stalin heeft God gedood, de kerken in brand gestoken en de priesters omgebracht om de kinderen gelukkig te maken."

Men zou allicht geneigd zijn om den aartsbisschop van Canterbury te vragen, wat hij op deze passages in de bolsjewistische schoolboekjes wenscht te antwoorden, omdat hij immers dien God — dien Stalin heeft gedood — smeekte om dienzelfden Stalin de overwinning te doen behalen.

In die merkwaardige schoolboekjes staat voorts nog te lezen: „In de kapitalistische landen zijn duizenden kameraden, die geen werk hebben. Duizenden kunnen de school niet bezoeken. Doch in ons land verschaffen de wetten den arbeiders een tevreden en gelukkig bestaan. Lang leve kameraad Stalin, het hoofd van het staatsbestel!"

Deze interessante ABC-boekjes werden door de Duitsche soldaten in een stad in het oostelijk oorlogsterrein gevonden en als curiositeit bewaard. Zij geven een wel zeer treffend beeld van de „opvoedingsmethoden" in den bolsjewistischen heilstaat, waar men zelfs geen anti-kerkelijke, maar een anti-religieuse politiek voert, en waar de menschverheerlijking een omvang heeft aangenomen, die de felste nazi-haters zich van het nationaal-socialistische Duitschland in hun ergste nachtmerries niet hebben gedroomd.

En tòch zijn er nog altijd menschen, die zich echte Nederlanders noemen en goede Christenen, en die klakkeloos-nabauwend verkondigen, wat een zeker driemanschap heeft verklaard, n.l., dat wij aan den strijd tegen dat bolsjewisme niet daadwerkelijk mogen deelnemen!

Zij schijnen hun wijsheden te putten uit een Angelsaksische bron en meer in het bijzonder van den heer Roosevelt, die immers o.a. verklaard heeft, dat er in de U.S.S.R. vrijheid van godsdienst bestaat. Deze verklaring heeft in kringen, die niet geheel blind zijn voor den achtergrond van de presidenteele „vrijheids"-psychose, een hoonend gelach verwekt. Een bekend republikeinsch afgevaardigde opperde het volgende voorstel:

> *„Ik zou willen voorstellen, dat Roosevelt onzen kameraad Joe Stalin uitnoodigt om naar Washington te komen, ten einde zich aldaar in de zwemhal van het Witte Huis te laten doopen. Alle leden van het Congres zouden daarbij moeten toezien en er op letten, dat deze handeling op een behoorlijke wijze wordt bewerkstelligd."*

De burgemeester van de New-Yorksche wijk Queens heeft zich als volgt uitgelaten:

> *„Roosevelt's pogingen, bij de Sovjets vrijheid van geloof te veronderstellen, komen neer op een gewapend huwelijk tusschen Sovjet-Rusland en de Vereenigde Staten, waarbij de oorlog als trouwgetuige heeft gefungeerd."*

In de Vereenigde Staten wordt er vol ironie op gewezen, dat de leden van de Engelsch-Amerikaansche delegatie, die aan de conferentie in Moskou hebben deelgenomen, een bezoek hadden afgestoken aan Lenin's mausoleum en „door eenige minuten van eerbiedig zwijgen aan Lenin's glazen doodkist hulde aan diens nagedachtenis hebben bewezen".

Inderdaad, wel zelden zal de wereld zulk een verregaande huichelarij — en zulke dwaasheden hebben meegemaakt, als thans door een huichelende joodsch-Angelsaksische heerscherskliek worden vertoond!

Alle woordgegoochel, alle misleiding, alle schijnvroomheid en alle hetze-politiek aan den overkant van het groote water kunnen echter niet verhinderen, dat hier, in Europa, op een grandiose wijze schoon schip gemaakt wordt.

Een nauwkeurig onderzoek heeft uitgewezen, zoo werd deze week in Berlijn bekend gemaakt, dat in den loop van 22 Juni tot eind September, dus in 14 weken tijds, ruim 260 divisies der bolsjewieken zijn vernietigd, terwijl bovendien talrijke divisies meer dan 50 pct. van haar gevechtskracht hebben verloren.

Men kan zich nauwelijks voorstellen, wat deze geweldige prestaties beteekenen. Zij overtreffen alles, wat de Duitsche weermacht totnutoe had gepresteerd en niemand zal willen beweren, dat dat gering was.

De groote verliezen, die de luchtstrijdkrachten van de Sovjets hebben geleden — namelijk ver over de 14500 vliegtuigen — kunnen door geen enkelen maatregel van de Sovjets of van hun Britsche toeverlaten ook maar ten deele goedgemaakt worden.

„Chineesche Nederlanders"

Een onzer kameraden in Den Haag was opgeroepen voor de uitreiking van zijn persoonsbewijs. Wie schetst echter zijn verbazing, toen hij voor den ambtenaar geleid werd, die gebroken Nederlandsch sprak en een zuiver aziatisch voorkomen had. Deze nam hem den vingerafdruk af en onderteekende ten slotte namens de Gemeente 's-Gravenhage als bevoegd ambtenaar het persoonsbewijs met zijn naam: LIEM TJIEN LOK. Dus een rasreine Chinees!!

Wij waren tijdens het hoogheilige demokratische bewind den rassenchaos gewend. Vele ambtenaren waren joden, indo's of mestiezen, terwijl zelfs een kommunistische maleier zitting had in de Staten-Generaal. Dat dergelijke toestanden echter *ook nu nog* bestaanbaar waren, hielden wij niet voor mogelijk.

Men begrijpe ons goed. Wij hebben achting voor den Chinees, maar vinden het nochtans ongehoord, dat men Chineezen heeft onder onze ambtenaren. Het zou den Chinees of den Japanner in zijn eigen Heimat ook niet invallen om Nederlanders als bevoegde ambtenaren aan te stellen voor het uitreiken van chineesche of japansche paspoorten aan hun eigen volksgenooten.

Het mag thans in het jaar 1941 worden verwacht, dat aan de onbeschaamde rassen-chaotische toestanden onder onze ambtenaren een einde komt.

Na het uitvallen van het industriegebied aan den Dnjepr en van de productie in Leningrad beschikken de Sovjets nog slechts over enkele vliegtuigfabrieken in Moskou en in het Oeralgebied, welker prestatievermogen echter door de onverpoosde bombardementen die de Moskousche vliegtuigwerkplaatsen hebben te verduren, eveneens uiterst beperkt is. Zoodoende is de productie op geen stukken na voldoende om ook slechts een fractie van de verliezen in te halen. Dat de nog in bedrijf zijnde motorfabrieken slechts ternauwernood bij machte zijn om het tegenwoordige effectief aan bruikbare vliegtuigen op peil te houden, wordt eveneens gestaafd door de steeds dringender wordende noodkreten en eischen, die de bolsjewisten aan hun Britsche bondgenooten richten. De Britten zelf zijn echter in verband met hun bittere ervaringen in het Kanaalgebied hoegenaamd niet meer in staat om het bolsjewistische luchtwapen bij te springen.

Ook anderzins maakt men zich in deskundige en niet verblinde Britsche kringen weinig illusies meer over mogelijke prestaties der Britten.

De militaire correspondent van het Canadeesche blad „Torronto Globe and Mail", J. Collingwood Reade, die tegenwoordig in Engeland vertoeft, heeft zich in een artikel in de „Daily Mail" op uiterst openhartige wijze met Engeland's militaire situatie bezig gehouden. Uitgaand van de nederlagen van de Sovjets, wordt door hem de vraag opgeworpen: „Hoe stelt men zich een Engelsche overwinning voor?" Te dien aanzien betoogt de genoemde verslaggever het volgende:

> *„Alle militaire deskundigen zijn er van overtuigd, dat een Engelsch offensief tegen het vasteland op een catastrophe moet uitloopen. Engeland is hoegenaamd niet in staat, een leger bijeen te brengen, dat sterk genoeg is om tegen de continentale mogelijkheden op voet van gelijkheid op te treden."*

Voorts oppert Reade de vraag, of Engeland er dus geheel afhankelijk van is, dat de Sovjets er in zouden slagen de Duitsche weermacht te vernietigen, terwijl Engeland zich zou moeten bepalen tot speldeprikken uit de lucht en voor het overige al zijn hoop zou moeten vestigen op de blokkade. Deze blokkade evenwel, aldus zet de schrijver zijn betoog voort, zou doelloos worden, indien de Duitsche successen in het Oosten zouden voortduren. Immers, een Duitsche zegepraal zou aan de politiek van het Engelsche departement voor de oeconomische oorlogvoering den bodem inslaan. De genoemde correspondent waarschuwt in zijn verdere uiteenzettingen voor al te hoog gespannen verwachtingen, zooals die door een gedeelte van de Britsche deskundigen ten aanzien van de Engelsche lange-afstands-bommenwerpers worden gekoesterd. Hij verklaarde:

> *„Er zijn lieden, die van meening zijn, dat dergelijke bombardeurs den oorlog voor ons zouden kunnen winnen. Bij deze opvatting wordt echter geen rekening gehouden met het opvallende feit, dat de techniek van de Duitsche bodemverdediging in een steeds sneller tempo blijkt te zijn opgewassen tegen de aanvalstechniek uit de lucht."*

En dat is nog maar zacht uitgedrukt!

Binnenlandsch overzicht

Een „Landstand"

Bij verordening van den Rijkscommissaris is de Nederlandsche Landstand in het leven geroepen. Daarmede is een belangrijke stap gezet op den weg naar volledige erkenning van het boerendom als fundament van de volksgemeenschap. Wat het Arbeidsfront uiteindelijk zal worden voor de werkers in de bedrijven, is de Landstand voor het boerenvolk: een publiekrechtelijke beroepsstand met verordenende bevoegdheid. De Landstand is het fundament, stuk voor stuk kan nu het gebouw worden opgetrokken, dat tenslotte het geheele probleem van den Landbouw voor belanghebbenden, maar ook voor het volk zelf, omvat. Een Rijksvoedingsstand b.v. is er een logisch uitvloeisel van het tijdperk van de crisis-centrales, zoo is bereids aangekondigd, loopt dan ook ten einde. Dit waren niet veel meer dan organisatorische puisten of ettergezwellen — net zoo als men het maar noemen wil! — een legertje ambtenaren gelegenheid gevende aan de hand van kunstig uitgedachte theorieën de landbouw te bedokteren. De naam gaf het reeds aan: het waren crisis-instellingen, noodmaatregelen dus, om de eindjes zoo goed en zoo kwaad als het gaat aan elkaar te knoopen. De landstand is geen crisiskindje en is dan ook geen product van een economisch faillissement, doch het product van de gezonde, nationaal-socialistische gedachte, dat een allesomvattende organisatie van het boerenleven niet alleen een groei en bloei van het boerendom bevordert, maar ook in het hoogste belang is van een geleide economie, ten bate van de geheele volksgemeenschap.

Vroeger werden de boeren van Den Haag uit bedokterd; en vraag dan niet, hoe! In de toekomst zullen de boeren langs organischen weg zelf hun stem laten hooren en de belangen van den landbouw — dat is het dagelijksch brood van ons volk — behartigen.

Zoo zal de boereneer weer worden hersteld en gezonde gedachten het failliete organisme van de Haagsche ambtenarij op den duur verdringen.

Uiteraard zal dit slechts geleidelijk kunnen gaan; zeker in oorlogs- en distributietijd is het probleem van de organisatie der voedselvoorziening een te teer plantje, om er hardhandig mee om te springen. De door den Rijks-commissaris benoemden boerenleider Roskam heeft echter voor de radio verklaard, voldoende steun van boerenorganisaties en individueele boeren te ontvangen, om het groote werk te beginnen. Daarvan zal uiteraard het tempo van den uitbouw van den Landstand ten zeerste afhangen. Organische opbouw is subliem, maar dan moeten het ook l e v e n d e organen zijn, d.w.z., dan moet er functioneerende werking in zitten.

Het min of meer grappige feit doet zich voor, dat de instelling van den Landstand in wezen een revolutie beteekent op landbouw-organisatorisch gebied, doch anderzijds weer in 't geheel geen revolutionnaire bestuursdaad is, aangezien onze grondwet de instelling van dit soort publiekrechtelijke beroepsstanden mogelijk maakt. „Vooruitziende" democraten hebben de mogelijkheid zelf geschapen bij de laatste grondwetherziening, niet om er gebruik van te maken, maar om Staatspartij-ministers een lokaas in handen te geven als zij vóor hun kiezers moesten treden, die er in breede lagen „organische" gedachten op na hielden. Zij konden dan zeggen, dat ze „bezig" waren, ook al gebeurde er overigens niets. Roskam kan dus nu, met de mogelijkheden hem door de democraten in de Grondwet geboden, in het belang van boeren en volk den beroepsstand van den Landbouw opbouwen. Het is een geweldig werk, maar ook een grootsch werk. De bouwstof is goed: boerenbloed en boerengeest — trouw bewaard op der Vaderen grond!

Een betere „O. en O."

Tienduizenden soldaten hebben in de mobilisatiemaanden met O. en O. (Ontwikkeling en Ontspanning) kennis kunnen maken, wanneer althans dit legeronderdeel tot hun standplaats is doorgedrongen, hetgeen lang niet overal het geval was.

Van de ontspanning hebben de meesten in den vorm van een gratis bioscoopje wel iets gemerkt; met de ontwikkeling was het droevig gesteld. Hoe het met die laatste in een goed georganiseerd leger zijn kàn, leert ons de tentoonstelling „Der Soldat in Holland", die wij van ganscher harter in Uw belangstelling aanbevelen!

„Vreugde en Arbeid", de onderafdeeling van het N.V.V., heeft gelukkig ook een andere opvatting van ontwikkeling en ontspanning als in de mobilisatiedagen ten toon werd gespreid. Naast de verpoozing tusschen en na den arbeid heeft zij het groote belang van de verdere ontwikkeling der arbeiders ingezien en heeft dezer dagen in Den Haag de eerste avondschool voor volwassenen geopend. Een gelukkig initiatief, dat, naar wij hopen, in vele plaatsen zal worden gevolgd. En als wij dan over de te bieden leerstof een opmerking mogen maken, is het deze: Gedenkt onze Nederlandsche Taal! Zij is jarenlang een stiefkind geweest, de Marchants hebben het stakkertje nog meer verkracht! Er zijn lieden, die reeds aan Duitsch, Fransch en Engelsch beginnen, als zij nog niet in staat zijn zonder de grootste koeien van taalfouten een briefkaartje te schrijven. Uit eigen diensttijd herinneren wij ons stevige arbeiders van 30 jaar, die in hun vak waarachtig geen Engelsch behoefden te kennen, maar er nochtans op zaten te zweeten met een fanatisme, een betere zaak waardig. Intusschen draaide je hart enkele malen in je lijf om, als je van zoo'n knaap een „verzoekje" onder de oogen kreeg, waarin hij zijn „kompiescomandant" verlof vroeg „met de baas over werkverlooving te praaten". Flinke kerels, die hun vak goed verstonden, hadden soms een uur werk om zoo'n vodje in elkaar te draaien. Velen hunner kunnen er niets aan doen: zij hebben te kort en te weinig intensief taalonderwijs genoten. Reden te meer om, nu er gelegenheid is, de schade in te halen en in de eerste plaats aan onze mooie moedertaal een ruime plaats te geven!

Bestrijding van de fraude

Het aantal economische misdrijven neemt sterk toe. Het is een verschijnsel, dat zich in iedere magere periode voordoet en in zooverre niets bijzonders. Als de kasten leeg raken, raken de gevangenissen doorgaans vol.

In het bijzonder de bonnenzwendel heeft beduidenden omvang aangenomen. Er zijn complete bonnenbeurzen, waar men allerlei soorten bonnen kan ruilen.. en tegen peperdure prijzen koopen.

Anderzijds raken er per week rond 20.000 kaarten zoek en vraagt men den distributiedienst daarvoor nieuwe te verstrekken. Het aantal bijziende dames, die uitgerekend heele bonnenmappen in de kachel stoppen is opmerkelijk groot, de wind heeft het bij voorkeur op levensmiddelenbonnen voorzien, kinderen spelen er gaarne mee, enz. enz. Kortom: 80 pct. van de aangegeven verliezen is pure „nep" en daarom moeten nu de goeden met de kwaden lijden: er wordt practisch geen enkele zoekgeraakte kaart meer vergoed.

De dames en heeren, die nog maar enkele dagen geleden een „volle" boter- of vetkaart hebben gekocht, b.v. voor f 25.—, vallen ook leelijk met hun neus in.... het luchtledige, want die zijn hun 25 pop kwijt. Om dit soort fraude tegen te gaan, heeft men n.l. plotseling nieuwe boterkaarten uitgereikt.. tegen afgifte van de enkele weken geleden uitgereikte. Dat beteekent, dat degenen, die hun boterkaart verkòchten geen nieuwe kunnen bekomen, en dat degenen, die er 25 gulden voor betaalden, een waardelooze kaart in hun zak hebben! Het is een klap, die ongetwijfeld aan komt, maar zulke klappen zijn helaas noodig om erger te voorkomen.

Men kan er zeker van zijn, dat dit niet de laatste administratieve kunstgreep zal zijn, om de bonnenfraude den kop in te drukken.

Dat daarbij ook menschen klappen zullen krijgen, die door armoede tot fraude gedreven worden, is een tragische waarheid, waarvoor wij zeker de oogen niet sluiten. Het volksbelang eischt echter, dat er krachtig wordt opgetreden. En wat het zwaarste is, moet ook het zwaarst wegen!

Hoe een joodsch „impressario" een arische danseres bedroog

Toen het nationaal-socialisme na de politieke overwinning in Duitschland zijn kultuurwerk begon, waren het tooneel, de film, de revue, het cabaret, het variété en de radio door en door verjoodscht.

Directeuren, regisseurs, tooneelspelers en -speelsters, dramaturgen, critici en impressario's waren voor 90 pct. joden.

Van een theaterkultuur was geen sprake. In plaats van een goed ingespeeld ensemble triompheerde de man, die geprotegeerd werd of tot het joodsche ras behoorde.

Met de tooneelspeelsters was het nog erger; de meesten harer hebben door haar schaamteloosheid en joodsch egoïsme carrière gemaakt. Natuurlijk wisten de joden wel, dat zij met het theater een agitatie- en machtsmiddel van buitengewone beteekenis in de hand hielden.

Zij maakten van dit middel ruim gebruik en verjoodschten het geheele tooneel in al zijn vertakkingen.

Dat de joden heer en meester waren, blijkt uit de opvoeringen die in de groote schouwburgen, cabarets en variété's werden gegeven.

In de cabarets vooral ging het joodsch toe; joodsche pathologisch-sexueele voorstellingen en voordrachten waren aan de orde van den dag — of liever van den nacht.

Dit soort voorstellingen beheerschte bijna het geheele tooneel, aanvangende bij de groote schouwburgen en de cabarets en eindigende bij de revue in een zinnelijkheid, die geen grenzen kende.

De meeste tooneelspelers en -speelsters van de groote- en kleine kunst, inclusief degenen, die werken in variété's en revues krijgen hun contracten door bemiddeling van een impressario. Tot voor den oorlog oefenden alleen joden dit beroep uit. Vanzelfsprekend! Voor menigen jood was het een pracht-gelegenheid nader met arische vrouwen in aanraking te komen, waarvan dan ook een niet gering gebruik gemaakt werd.

De bezetting heeft in ons land gelukkig de joden-impressario's doen uitschakelen. Toch zijn er nog altijd joden, die probeeren voor het tooneel te bemiddelen.

Eén daarvan is de jood Emiel Vos, zich noemende René de Vos. Hij engageerde voor den oorlog meestal een aantal artisten, die hij zelf aanvoerde. Hij trad dan met z'n troep op in cabarets. Bovendien verzorgde hij programma's, bemiddelde voor het tooneel . . . maar betaalde meestal slecht of in het geheel niet.

Smoesjes had hij altijd bij de hand en heel wat artisten hebben naar hun geld kunnen fluiten. Zoo had een danseres reeds jaren voor den oorlog een bedrag van f 1200.— te vorderen, waarvoor zij in een revue langeren tijd had meegewerkt.

De vrouw had tal van japonnen, costumes en andere attributen moeten koopen om te kunnen optreden en toen dit alles met groote moeite bij elkander was gebracht, de dansen ingestudeerd en de voorstellingenreeks was afgeloopen, probeerde deze parasiet van den overeengekomen prijs af te dingen resp. heelemaal niet te betalen. Jarenlang heeft deze danseres om haar geld bij den jood moeten loopen; zij nam zelfs een advocaat in den arm — niets hielp. De jood betaalde niet.

Waarom deze danseres zich überhaupt met den jood-impressario inliet?

Er was voor den oorlog voor een artist van de kleinkunst geen andere weg. Wie aan het kleintooneel werken wilde, had geen keus. De weg naar de kleinkunstplanken ging over de joden-impressario's. Alle contracten liepen over hun bureaux; wie met hen geen overeenkomst wilde sluiten, was tot werkloosheid gedoemd.

Na de bezetting werd de jood gedwongen de danseres het haar rechtmatig toekomende te betalen. De vrouw, die reeds lang zonder engagement is, begreep wel, dat de man de f 1200.— niet opeens kon betalen; zij nam genoegen met een wekelijksche afbetaling.

OPGEDRAGEN AAN

WAT ENGELAND VAN NEDERLAND ROOFD
IN DE LOOP DER EEUWEN

1664 NIEUW-AMSTERDAM

1667 DE GOUDKUST

1795 CEYLON

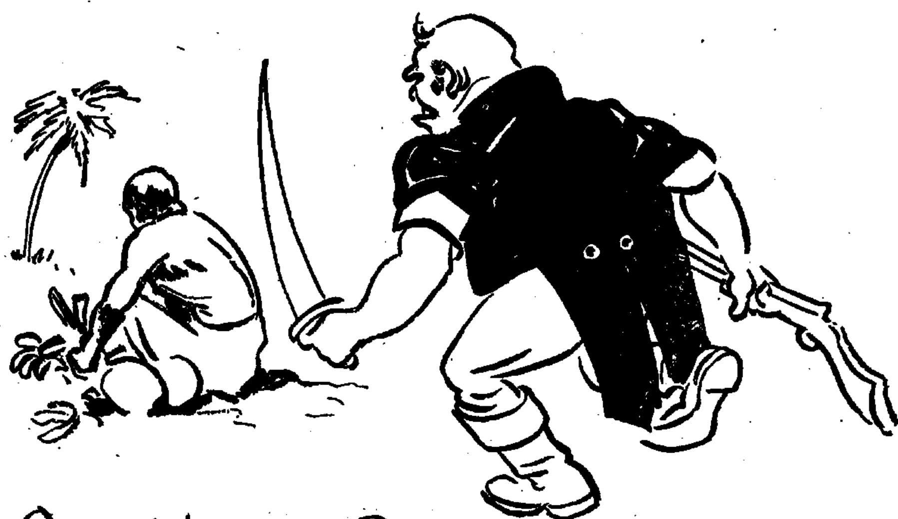

1806 DE KAAPKOLONIE

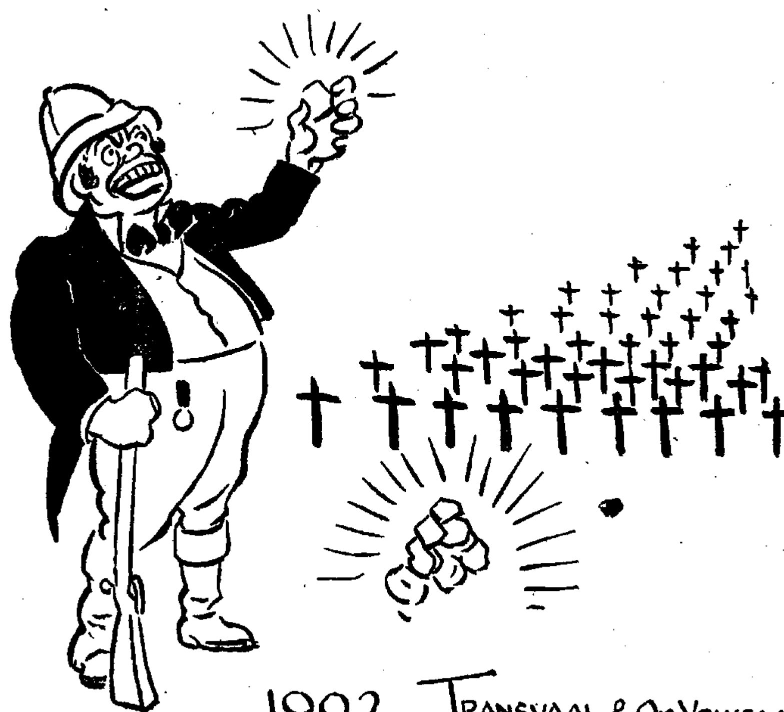
GELAND-VEREERDERS

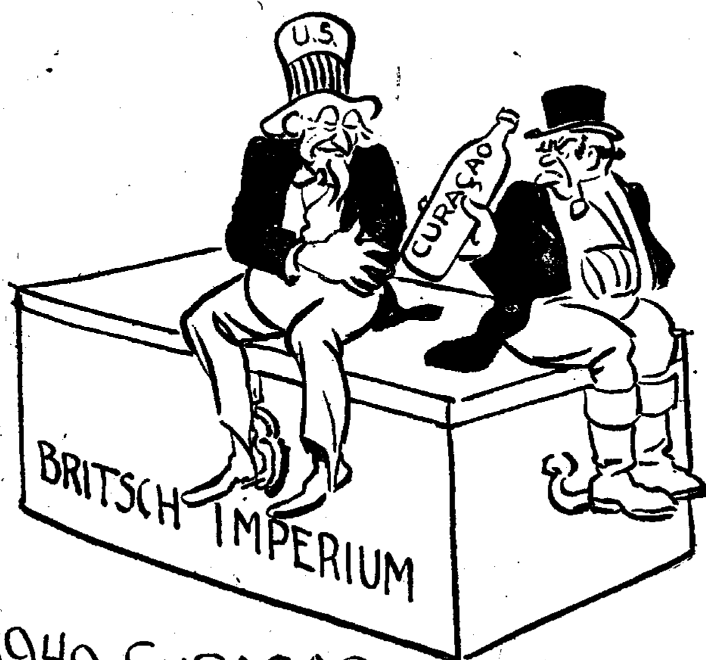
1809 SINGAPORE

1872 NOORD-BORNEO

1902 TRANSVAAL & OR. VRIJSTAAT

1940 CURAÇAO

Joden exploiteeren een arische dansleerares

In het kader der algeheele zuivering onzer volksgemeenschap van joden — welke zuivering naar onze meening veel te traag verloopt — zijn o.a. met betrekking tot joodsche dansleeraren beperkende maatregelen genomen. Echter niet zoo beperkend of ook hier weten de joden met de kenmerkende sluwheid van hun ras de voorschriften te ontduiken en de maatregelen te saboteeren.

Ziehier een voorbeeld.

De oudste jodendansschool van Amsterdam is die van James Meyer Fils, directeur Bram Meyer. De school was vroeger gevestigd in de Lairessestraat 155, is thans ondergebracht Botticellistraat 36, 2de flat. Toen aan Meyer verboden werd zijn danslessen in het Muzieklyceum te houden, hief hij zijn school op. Hij schrijft thans evenwel leerlingen in op bewijzen van lidmaatschap van de nieuw opgerichte school Cary Wennink, gevestigd Lairessestraat 157, dus náást de oude school van Meyer.

Cary Wennink is de verloofde van den joodschen dansleeraar Allegro, Ruyschstraat, Amsterdam. Ook deze jood zendt zijn studenten naar dit nieuwe „arische" adres.

De uitgegeven bewijzen van lidmaatschap van het instituut Wennink zijn voorzien van de handteekening van Cary Wennink, zoodat moet worden aangenomen, dat de joden Meyer en Allegro een arische exploiteeren en gezamenlijk de winst deelen, waarvoor bedoelde Cary Wennink zal moeten werken. Deze winst bedraagt 50 pct. van het lesgeld.

Op deze wijze heeft James Meyer 150 leerlingen van zijn school overgeheveld, n.l. 60 R.K. leerlingen op Dinsdagavond, beginners en gevorderden op Woensdag- en Donderdagavond, en scholieren (leerlingen onder 17 jaar) op Zaterdagavond.

Het lijkt ons, dat er aan de exploitatie van arische krachten door joden niet alleen theoretisch, maar ook praktisch een eind moet komen. Het hierboven vermelde geval is weer een van de vele schandelijke voorbeelden op dit gebied, waaraan onze samenleving zoo „rijk" is.

Men zou nu denken, dat de jood regelmatig zou afbetalen.

Na een paar weken kwam hij echter reeds met zijn uitvluchten. De eerste schrik was voorbij: de jood had weer moed gevat. Hij sloeg zich op zijn borst: „Ik ben niet bang, als je dat maar weet."

En daarbij deed hij zelfs een „mooi" voorstel, een der meest joodsche slimmigheden, die men zich maar denken kan. De jood deed de danseres het voorstel van een mooi emplooi. „Waarschijnlijk heb ik wat voor u!"

Deze echt-jiddische manier was echter te doorzichtig. Hij wist heel goed, dat de vordering van de danseres zou verzwakken, als zij op zijn voorstel inging. Maar ze tippelde er niet in.

Integendeel, woedend om zooveel brutaliteit van den jood, overlegde zij met haar advocaat, die den jood ontbood en hem een schuldbekentenis van f 1200.— liet teekenen. De jood spartelde tegen; bij hoog en laag bezwoer hij van dit oogenblik te zullen betalen (hij had slechts f 18.— afbetaald) zoo hij maar niet hoefde te teekenen. De danseres was echter niet meer te vermurwen. Zij liet hem geen keus en de jood teekende.

De eerste termijn verstreek. De jood liet zich niet zien. Hij had intusschen zijn woning aan de Utrechtschestraat 135 te Amsterdam verlaten en was verhuisd, zonder de danseres daarvan mededeeling te doen. Bij informatie bleek, dat hij verhuisd was naar Oude Schans 38.

Het geduld der danseres, die dit geld nu al sedert tien jaren van den jood te goed heeft, was ten einde. De sterke arm der wet heeft voorgoed een eind gemaakt aan de bedriegerijen van een jood Emiel Vos.

Ook deze jood is weer een markant voorbeeld van zijn ras. Wie en wat de joden ook zijn; waar zij ook wonen in de wereld, zij zijn en blijven gevaarlijke creaturen, die men als giftige slangen behandelen moet, als zij u trachten te naderen of te besluipen. Laat men hen ook maar één oogenblik de gelegenheid zich te verheffen, dan bijten zij zeker en doodelijk!

HET JOODSCHE VRAAGSTUK (XLVI)

RUSSISCHE HEERSCHERS VAN HEDEN

STALIN, LITWINOW EN RADEK, DE TREINROOVERS.

Eerst toen in Maart 1917 in Rusland de revolutie uitbrak, scheen voor Lenin het oogenblik voor de verwezenlijking van zijn plannen gekomen, vooral toen hem vergund werd — door de Duitsche regeering — om heimelijk door Duitsch gebied in een geblindeerden trein naar Rusland te reizen.

Men heeft deze min of meer gewaagde vergunning veelal op rekening van generaal Ludendorff geschreven. Intusschen is gebleken, dat niet Ludendorff, maar de Jood Walter Rathenau, de groote vijand van het Duitsche volk, de voorspraak bij de Duitsche regeering voor dit typisch Joodsche plan is geweest.

Lenin had gedurende zijn verblijf in Zwitserland voortdurend in verbinding gestaan met een aantal, vooral Joodsche, revolutionairen in Rusland, maar ook direct of indirect met het Joodsche groot-kapitaal in Amerika en elders, dat zich voor een eventueele revolutie in Rusland bijzonder interesseerde. Want 14 Februari 1916 was te New-York een congres bijeen gekomen van de verschillende Russische revolutionaire groepen, die in Amerika vertegenwoordigd waren, en 62 afgevaardigden hadden daaraan deelgenomen. Velen daarvan stonden in nauw contact met het Amerikaansch-Joodsche groot-kapitaal, dat bovendien zijn verbindingen met de Joden in Europa had. Vooraan onder deze Joden stonden Jacob Schiff, het hoofd van de Duitsch-Amerikaansch-Joodsche bank Kuhn, Loeb & Co. te New-York, die 17 millioen roebel fourneerde en Max Warburg te Hamburg, de grootste aandeelhouder van de Hamburg-Amerika-lijn en van de Duitsche Lloyd.[1])

Bekend is ook, dat deze „zachtzinnige" verbintenissen niet de eenige manier vormden, waarop de Russische revolutionairen zich geld wisten te verschaffen. Ook bankroof deed daartoe bij tijd en wijle dienst. Een der meest beruchte feiten van deze soort was wel de door een terroristische groep onder leiding van Stalin en Litwinow in den zomer van 1907 gesmede bomaanslag op een geldtransport, dat voor het agentschap der Russische Staatsbank te Tiflis bestemd was. Onder behoorlijk escorte had het vervoer van den schat plaats. Stalin hield vanuit een der naburige woningen in het centrum van Tiflis toezicht op de uitvoering; Litwinow had de opdracht zich van het vervoerde geld meester te maken om het langs een omweg naar Zwitserland te brengen en het aan Lenin ter hand te stellen voor revolutionaire doeleinden. De aanslag op het convooi gelukte en kostte 35 menschen het leven. Het geroofde bedrag bedroeg 227000 roebel.

Te Parijs zou dit bedrag in Januari 1908 door Litwinow bij een bank ter inwisseling worden aangeboden, maar nauwelijks uit den trein gestapt, (17 Januari) werd de bankroover door de Parijsche politie gearresteerd en kort daarop tot twee jaren gevangenisstraf veroordeeld. Na eenigen tijd duikt Litwinow (eigl. Wallach Meyer, ook wel zich Finkelstein noemende) weer op, ditmaal te Londen, huwt daar en laat zich als Brit naturaliseeren, wordt echter na enkele jaren uitgewezen.

In 1917 benoemde het Lenin-bewind in Moskou Litwinow tot gezant te Londen, maar de Engelsche regeering weigert hem als zoodanig te erkennen en neemt hem zelfs gevangen als gijzelaar, voor den agent der Secret Service, Lockhart te Moskou, om hem kort daarop tegen vrijlating van Lockhart in vrijheid te stellen en over de grens te zetten.

In 1927 wordt hij als waarnemend minister van buitenlandsche zaken, ter vervanging van den niet-Jood Tschitscherin, door het Stalin-bewind aangewezen, neemt als zoodanig deel aan de ontwapeningsconferentie te Genève, om in 1929 met de algeheele leiding der buitenlandsche Sovjetpolitiek belast te worden. In 1934 wordt dan de Sovjet-unie in den Volkenbond opgenomen, alwaar Litwinow onmiddellijk een Einkreisungs-politiek tegen Duitschland inzet, die in de militaire verbonden der Sovjets met Frankrijk en Tsjecho-Slowakije haar eerste triomfen viert. De bolsjewiseering van het Spaansche Volksfront, die in 1936 tot den burgeroorlog in Spanje leidde, was voorloopig zijn tweede succes, dat echter in 1938 door de overwinningen van generaal Franco in een geweldige nederlaag voor Litwinow omsloeg, die hem zijn ministerschap kostte.

Na deze kleine uitweiding over den Joodschen bolsjewist Litwinow vervolgen we weer ons relaas over de revolutie in October-November 1917.

Lenin dan was in April 1917 met 15 helpers, bijna allen Joden [2]), o.a. Trotzki (Bronstein), Litwinow (Wallach Meyer), Sinowjew (Apfelbaum), Kamenew (Rosenfeld), Gubelmann (Jaroslawski), enz. uit Zwitserland in Petersburg aangekomen. Als verstekeling achter koffers en andere bagage, had aan de reis deelgenomen de beruchte Jood Sobelsohn, die in Rusland den naam Karl Radek aannam, geboren te Lemberg (Galicië), waar zijn moeder het beroep van bordeelhoudster uitoefende en waar zoonlief eenige malen op spoorwegdiefstallen was betrapt, tengevolge waarvan hij het raadzamer achtte — na in 1912 uit de Poolsche en ook uit de Duitsche sociaaldemokratische partij uitgestooten te zijn — de wijk te nemen naar Zwitserland, waar hij Lenin aantrof. In Rusland teruggekeerd en voor de moeilijkheid geplaatst een anderen naam aan te nemen, herinnerde hij zich, dat in het Tsechisch dief = kradek. En hij besloot zich in het vervolg Karl Radek te noemen, als hoedanig hij na enkele jaren tot aanzien kwam. Hij begeleidde Litwinow steeds bij de zittingen van den Volkenbond. O.a. was Radek ook eenige jaren Sovjet-gezant bij het Engelsche hof,[3]) wel een bewijs, hoezeer hij bij de Sovjets in aanzien was; men sprak zelfs te Moskou over zijn „Odysseeïschen geest".

Nadat Lenin en de zijnen zich van de macht hadden meester gemaakt — bij een eerste poging daartoe in April 1917 leed deze schipbreuk en werden de aanstichters daarvan (Trotzki, Sinowjew en Kamenew) gevangen gezet, maar spoedig weer vrijgelaten — werd op grond van algemeen gelijk kiesrecht een verkiezing uitgeschreven voor een volksvertegenwoordiging, die een grondwet zou vaststellen. Toen deze constitueerende vergadering echter bijeenkwam en geen bolsjewiek maar een sociaalrevolutionair als voorzitter koos, joeg ingevolge het besluit van een congres der arbeiders- en soldatenraden, dat te voren was bijeengekomen, de Jood Uritzki met 50 matrozen de vergadering uiteen; en daar Duitsche troepen naar Petersburg oprukten, besloot de bolsjewistische „regeering" — haar zetel van Petersburg naar Moskou over te brengen.

Daar gebleken was, dat de bolsjewisten in het land niet over een meerderheid beschikten, werd in Dec. 1917 besloten een terroristisch régime in te stellen onder leiding van de „Tscheka", dat uit 2 Polen (Dserschinski en Menschinski) en een groot aantal Joden bestond; in de uitvoerende organen waren echter ook vele niet-Joden. Beruchte Joden daarin waren: Uritzki, Jagoda, Unschlicht, Bela Kun (Aaron Kohen) de latere dictator en grootmoordenaar van Hongarije, nadat hij ook reeds de Krim had uitgemoord; bovendien Finkelstein (Litwinow).

Dadelijk werd met de inrichting van een Sovjet-leger begonnen, waarvan Trotzki (Bronstein) de hoofdleiding op zich nam, die een „Revolutionaire Oorlogsraad der republiek" instelde, bestaande uit 8 leden, waarvan 5 Joden waren. Andere leidende plaatsen in het militaire apparaat werden eveneens door Joden bezet.

't Zou ons te ver voeren op deze wijze met de beschrijving van het bestuursapparaat voort te gaan; we moeten ons tot de mededeeling van enkele merkwaardige feiten bepalen. Allereerst dan het feit, dat Lenin zich hoe langer hoe meer als Jodenvriend ontpopte. Of deze neiging aan een Joodsche bloedrest toegeschreven zal moeten worden, staat niet vast, zeker echter is, dat hij onder sterken Joodschen invloed stond. Dit wordt zelfs door ettelijke Joodsche schrijvers erkend, waarvan we hier alleen aanhalen: den Jood Lewin in een in 1924 te Berlijn verschenen brochure „Rusland en de Joden":

„Toegegeven moet worden, dat van al de door de Joden aangevoerde tegenargumenten de ontkenning van het groote aantal Joodsche bolsjewisten niet ernstig genomen kan worden."

En aan het artikel „de revolutionaire denkbeelden in het Oostjodendom" van den Jood Landau ontleenen we:

„De gelederen der socialisten wemelden van Joden."

Lenin zelf zei in een te Zürich in Januari 1917 gehouden rede:

„De Joden waren onder de leiders der revolutionaire beweging met een hoog percentage vertegenwoordigd."

Die groote invloed van het Jodendom op Lenin blijkt toch zeker ook uit het feit, dat hij, eenmaal aan de macht gekomen in den aanvang van het jaar 1918 een speciale Commissie instelde ter bestrijding van het anti-semietisme, dat in de verschillende deelen van Rusland, o.a. onder de boeren in de Oekraine tot uitbarsting was gekomen. Voor de Joodsche aangelegenheden was een centraal Joodsch commissariaat ingesteld onder leiding van den Jood Dimanstein, die Lenin het volgende decreet afdwong (27 Juli 1918):

„De Raad van Volkscommissarissen beveelt allen Sovjets doortastende maatregelen te nemen om de anti-semietische beweging met wortel en tak uit te roeien. Pogrommakers en diegenen, die tot pogroms ophitsen, worden buiten de wet gesteld."

Daarmee werd ieder, die tegen de Joden optrad, vogelvrij verklaard.

Een bijzondere vermelding verdient ook het lot, dat het Jodendom de Tsaristische familie bereidde, dat uitvoerig beschreven is door Pierre Gilliard, den Franschen gouverneur van den troonopvolger, in zijn werkje „Het tragische lot van Nicolaas II en zijn gezin". Onder de hierin vermelde daders neemt de Jood Jurowski, die het

HET JOODSCHE VRAAGSTUK.

(Vervolg van pag. 10)

hoofd was van de met de uitvoering van het vonnis belaste moordenaarsbende en persoonlijk van nabij het doodelijk schot op den Tsaar afvuurde, de voornaamste plaats in. Maar het is buiten twijfel, dat het geheel een lage daad van wraak van het geheele Jodendom op de gehate Tsarenfamilie was, waarin Jurowski, Swerdloff en Goloschtschekin, allen Joden, de hoofdrol hebben gespeeld.[5])

Het kan niet in onze bedoeling liggen op de inrichting van den Sovjet-Staat en op het reusachtig aantal teleurstellingen, die zoowel de daarvan deel uitmakende Russische bevolking, als de erbuiten staande volken van het optreden der Russische bewindhebbers hebben ondervonden. Noch van een zedelijke verheffing van de arbeidersmassa, noch van een verhooging van haar aanzien in de volksgemeenschap, evenmin van een verbetering van haar levenspeil, materieel zoo min als moreel, is ooit sprake geweest; integendeel, door de ondermijning van haar religieus besef en van alles, wat daarmee verband houdt: den eerbied voor het gezin en in het bijzonder voor de vrouw en voor de opvoeding der jeugd, is veeleer een aanzienlijk deel der arbeiders tot een graad van verdierlijking gezonken als in geen land ter wereld het geval is.

Dit alles houdt nauw verband met het feit, dat het toonaangevende element in de nieuwe „Russische" volksgemeenschap de Joden zijn en dat deze als hoogste levenswet alleen erkennen de hun door Jahvé gegeven beloften: dat het Jodendom de heerschappij over alle andere volken zal verwerven, dat deze slechts geschapen zijn om het Jodendom te dienen, dat alle rijkdommen ter wereld in bezit zal nemen.

Hiermee houdt dus ook verband het onverholen streven van het bolsjewisme om alle andere volken hetzelfde lot te doen ondergaan als het Russische.

Vandaar het onverpoosde werken van de — wellicht sedert het uitbreken van den huidigen wereldoorlog reeds bijna vergeten — Komintern, dat tot de vorming van het Volksfrontministerie in Frankrijk, den burgeroorlog in Spanje en evenzeer tot dezen wereldoorlog voerde.

We bepalen ons tenslotte tot de mededeeling van eenige cijfers, die de weldaden veraanschouwelijken, die de wereld nu reeds aan het Jodendom heeft te danken:

In het Eng. tijdschrift „Scotchman" van 7 Nov. 1923 gaf Prof. Sarolea, die gedurende de revolutie in Rusland woonde, de volgende getallen aan voor het aantal vermoorden:

28 bisschoppen, 1219 priesters;

6000 professoren en leeraren, 9000 doctoren;

70.000 politiemannen;

12.950 grondeigenaren, 535.250 in intellectueele beroepen werkzamen:

193.290 arbeiders en 618.000 boeren.

In het Politburo, dat de beslissing heeft over alle belangrijke politieke vraagstukken, hadden in 1922 zitting 42.9 pct. Russen, 14.2 pct. niet-Russen en 42.9 pct. Joden, terwijl het percentage Joden in de geheele Russische bevolking 1.77 pct. bedroeg.[6])

Het Centraal comité der kommunistische partij bestond in datzelfde jaar voor 48 pct. uit Russen, 30 pct. uit Joden en 22 pct. uit niet-Russen.

De rechterhand van den Jood Trotzki, den volkskommissaris voor leger en vloot, was de Jood Skljanski, die dan ook als zijn plaatsvervanger optrad. Van de 8 leden van het hoogste militaire bewind waren 5 Joden en 3 Russen.

Volkskommissaris voor binnenlandsche zaken werd onder Stalin de beruchte Jood Jagoda, een der leidende leden en later (1934), hoofd van de GPU (de voormalige Tscheka), en dit gevreesde machtsapparaat werd hiermee geheel een domein van het Jodendom. In de jaren 1927—1937 houdt dan Stalin een groote opruiming daaronder met de beschuldiging, dat de uitverkorenen allen Trotzkisten waren. Nadat in Dec. 1927 reeds de voornaamste tegenstanders van den dictator gevlucht of uit hun belangrijkste posities verwijderd waren, eindigden in Aug. 1936 nog op het schavot de Joden Sinowjew, Kamenew, en 14 anderen, in Januari 1937 nog Radek, Sokolnikoff, en verscheidende anderen hun leven; eindelijk in Dec. 1937 Karachan, Jenukidse enz. en in Maart 1938 nog Bucharin, Rykoff, Jagoda, Krestinski, Rosenholz en vele anderen.

Een bijzondere rol in de geschiedenis van het bolsjewisme heeft nog de Jood Lazarus Mosessohn (Laser Moissewitsch) Kaganowitsch gespeeld, de schoonvader [7]) en rechterhand van Stalin. Deze beiden zijn sedert 1923 de onbestreden heerschers over de volken der Sovjet-unie. Een Joodsche medewerker (Goldberg) van de New-Yorker Joodsche courant „Tog" (De dag) schrijft omtrent Kaganowitsch:

„Let op dien naam en prent hem in uw geheugen. Hij is een groot man, hij zal eens over het land der Tsaren heerschen".... „Een groot geleerde is hij niet, ofschoon hij niet zoo onontwikkeld is, als men zou denken. Hij is schoenlapper geweest, maar heeft zich daarnevens eenigszins ontwikkeld; en de hoofdzaak is: hij kent Marx, Engels en Lenin. Een groot redenaar is hij ook niet, ofschoon hij niet slecht spreekt: helder, zakelijk, met flinke stem. Wat is hij dan wel? Hij is een goed organisator, evenals Stalin en de hoofdzaak is: hij staat als een muur voor de partij, en de partij heeft altijd gelijk.... Dat, wat Stalin is, is Marx, en Kaganowitsch loopt streng in de voetstappen van Stalin."

Een andere bolsjewiek te Parijs schrijft omtrent dezen heerscher, na zijn organisatorisch talent geprezen te hebben: „Het is jammer, dat dit talentvol hoofd een man toebehoort, over wiens moreele hoedanigheid geen verschil van meening bestaat. In de kringen der partij is hij wegens zijn onbetrouwbaarheid bekend. Op zijn woord kan men geen staat maken; hij geeft even gemakkelijk beloften, als hij ze later breekt"....

Ziedaar den toekomstigen Tsaar aller Russen, als.... indien.... Adolf Hitler er niet was met zijn onoverwinnelijke Germaansche legerscharen!

---

1) *Men zie over deze Joodsche relaties met de revolutionairen in Rusland o.a. het reeds meer aangehaalde werk van A. Netchvolodow „L'Empereur Nicolas II et les Juifs", blz. 71 en vlg.. Jacob Schift was ook degene, die den Russisch—Japanschen oorlog in 1903—'04 voor Japan financierde.*

2) *Zie Dr. R. Kommos „Juden hinter Stalin", blz. 19.*

3) *Zie Schickedanz „Sozialparasitismus im Völkerleben ", blz. 286.*

4) *Schickedanz, blz. 228.*

5) *Kommoss: Juden hinter Stalin", blz. 28.*

6) *Fehst: „Bolschewismus und Judentum, blz. 67.*

7) *Rosa Kaganowitsch was Stalin's vierde vrouw.*

De jood als werkgever

Een joodsche schrijver Bernhard Canter geeft de volgende beschrijving van een joodschen werkgever.

Harry Hirschfeld

Als 't Zaterdagavond uitbetaling was, zat Hirschfeld in zijn prettig privé-kantoor met stapeltjes geld voor zich. De arbeidsters (christenmeisjes natuurlijk) moesten bij elkaar staan in een leege zijkamer en werden door den boekhouder opgeroepen en werden dan één voor één bij den patroon boven geroepen. Met zijn harde blauwe oogen keek hij ze wreed en streng aan.

Hij zag naar haar vaalgroene, ongezonde gelaten, de moede oogen, de voorovergebogen schouders, de weggewerkte borsten, en het deed hem goed ze zoo te zien.

„Geef op." Hij nam het briefje met een ruk uit haar handen. „No. 17. Ben jij No. 17?" „Ja, mijnheer." „Mijnheer de patroon! Ik ben mijnheer de patroon en als je dat niet zeggen kunt, dan kan je meteen wel opdonderen! Heb je het begrepen? Ben jij No. 17?" „Ja, mijnheer de patroon."

Daar was niet één, die hij niet een grof woord toesnauwde. *Er kwamen moeders van groote gezinnen, jonge meisjes, pas van school! Manke meisjes, gebulten! die geen betrekking als dienstbode vonden,* en maar heel zelden was er onder al die afgetobde huisnaaisters een vrouw, die er wat beter uitzag.

Dan glimlachte hij en dacht: die speelt er de hoer bij! en had er pret over. Met de mannelijke arbeiders wilde hij niets te doen hebben. Die werden door den boekhouder geholpen.

Welke nationaliteit hebben de Joden?

In het Nieuw Israelitisch Weekblad van 4 April 1915 schrijft een ongenoemde rabbijn onder den titel: „Een proefdienst in de bergen" o.a. het volgende:

Neen, joden, gij zijt geen Hollanders, gij zijt geen Duitschers, ténminste niet in den beperkten zin van het woord. Gij zijt in Holland, in Duitschland geboren, *meer niet,* gij zijt wettelijk ingeschreven in de registers van de Hollandsche, van de Duitsche staatsburgers, maar inderdaad hebt gij een *geheel andere nationaliteit,* in werkelijkheid zijt gij slechts joden. *De voorvaderen van het Nederlandsche volk zijn niet de uwe, zijn land niet uw land, zijn geschiedenis is volstrekt niet de uwe.*

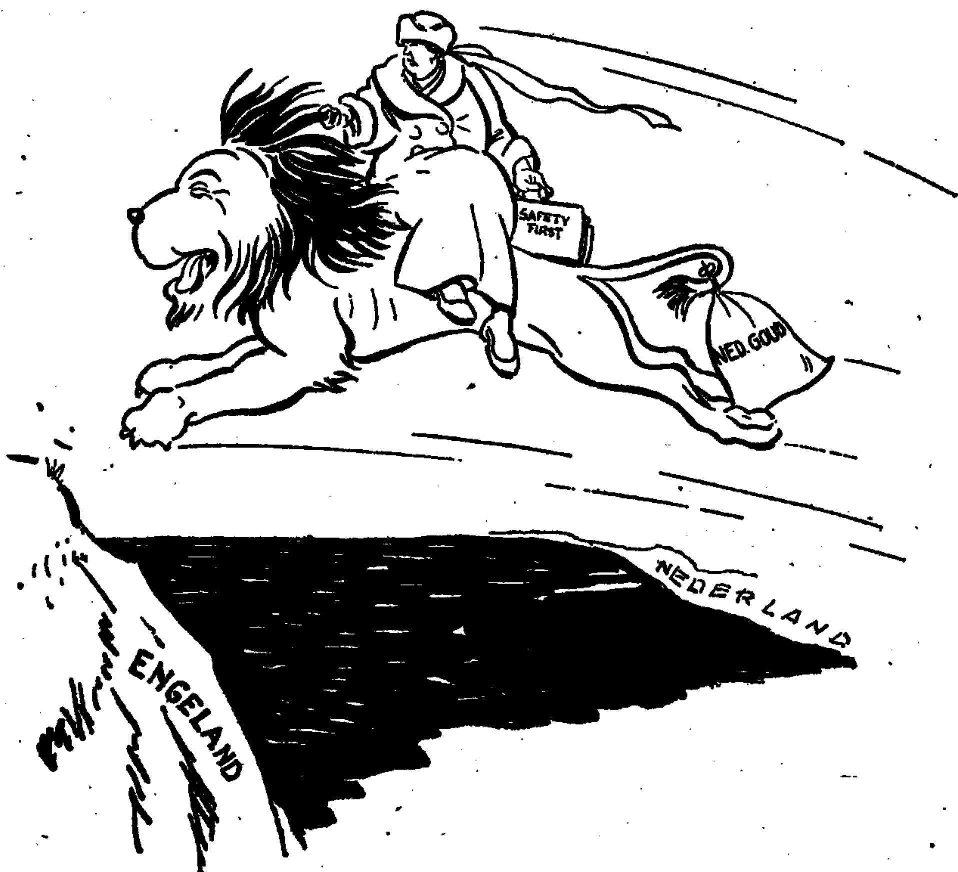
ZIELVERKOOPERS!

Uit de pers:

In verband met het toenemende aantal gevallen van dienstweigering en sabotage, gepleegd door de Nederlandsche bemanningen van in Engelsche dienst varende Nederlandsche schepen, heeft de uitgeweken Nederlandsche regeering een speciaal Nederlandsch Hooggerechtshof en zes rechtbanken in de voornaamste Engelsche scheepvaartcentra ingesteld.

De laffe emigrantenbende,
Die ons aan Londen heeft verkocht,
(En voor wier „zaak" de bloem der natie
Met onze duitsche broeders vocht),
Dit troepje vuige slavenhalers
Heeft nóg zijn streken niet verleerd,
En wie in hunne klauwen vallen,
Ontsnappen zèlden ongedeerd.

Dit hoopje van marionetten,
Aan welker touwtjes Churchill trekt,
Heeft thans, op Engeland's kommando
Zich eens te méér met schand' bevlekt.
't Is niet genoeg, dat ze ontsnapten,
Beladen met een rijken buit, —
't Is niet genoeg, dat ze u vilden,
Want thans — verkoopen ze uw huid!

**'t Is niet genoeg, dat ze ontsnapten,
Beladen met een rijken buit.**

Een éérlijk roover kent de wetten
Van takt en ook van matigheid:
Hij eischt: je beurs óf wel je leven:
Slechts één van beiden ben je kwijt!
Maar deze „brave vaderlanders"
Deez' flinke kerels-van-fatsoen,
Die eischen geld èn leven samen,
Om Churchill een pleizier te doen!

Die eischen geld en leven samen

Zoo „leenen" ze hem ónze schepen,
En menig flinke volksgenoot,
Geprest, voor Engeland te varen,
Wordt dus gedreven in den dood.
Tot heil der Christen-bolsjewisten,
Tot voordeel voor den plutokraat,
Wordt hier het hollandsch volk versjacherd
Aan Eng'lands lage eigenbaat.

En wie er durft te protesteeren,
Dewijl hij toch te goed zich acht
Om voor vriend Churchill en zijn bende
Weerloos te worden afgeslacht, —
Dien slepen zij thans voor den kadi,
En voor d i e vunze „waardigheid"
Vond men — het was ook te verwachten —
Nog „landgenooten" gráág bereid!

Regeerinkje van emigranten,
(Voorloopig) aan 't gevaar ontsnapt,
Weet wel, dat gij met uwe „Rechtbank"
Het w a r e -recht met voeten trapt!
*Geeft gij een eerlijk Nederlander
Den kogel? — G ij verdient den strop!
Uw „rechtbank" is de schand' der natie!
Noemt ge dat „recht"? — Ik spuw er op!*

DE STEM VAN DEN ARBEID.

ZOEKERS NAAR DE VOLKSGEMEENSCHAP

(Naar aanleiding van een ontvangen brief)

Duizenden volksgenooten strijden om zich te ontworstelen aan de moordende greep van kerk en plutokratie, om den weg naar de nieuwe gemeenschap op te gaan. Onze medewerker onthult in dit artikel iets van de wereld van nood en ellende, die den achtergrond van dezen strijd vormt.

Moord! Een moord plegen! Dat wil zeggen: een medeschepsel, een volksgenoot, die leeft en denkt, die ademt en liefheeft, het leven ontnemen: een eind maken aan plannen, een eind maken aan wellicht bruisende energie: dat beteekent, ten slotte.. ingrijpen in het werk van den allerhoogsten Schepper!

Moord! En dan hooren wij 'n zacht, 'n huilend gekreun, een rauw gerochel! Dan zien wij stroomend warm bloed, rood bloed uit een losgereten slagader, zien wij gebroken licht in oogen-vol-vrees. Doorhuivert ons de laatste stuiptrekking van een wezen, dat nog hecht aan een bestaan, 't zij arm, 't zij rijk.. doorsiddert ons het laatste vastklampen aan datgene, wat heenvliedt voor eeuwig.. en angst.. en schrik.. en ontzetting.. en afschuw, heel diepe afschuw doorschokt ons voor dengeen, die zich met zijn daad plaatst n a a s t de maatschappij, n a a s t de samenleving, n a a s t de gemeenschap.. v o o r den.. moordenaar!

Moordenaars.. en moordenaars! Die we in soorten hebben, zooals menschen.. en godsdiensten.. en vroeger: vakvereenigingen! Eerlijke moordenaars: die 'n rauwruige slachting plegen met 'n mes of 'n dolk op z'n Zeedijksch in eerlijken tweestrijd om 'n wijf met poen of 'n te veel begeerd liefde-object in charmeuse-en-bontmantel.

Daarnáást: de sadistische moordenaars, die zich — in angst voor eigen veeg corpus of te ontvangen straf — vergrijpen aan weerlooze schapen en koeien: de ritueele slachters. Walging kruipt in ons op bij de gedachte aan het zwart-witte trilbeeld van de scherp-reëele film „De Eeuwige Jood" met zijn onthullingen over rituëele slachtingen; 'n film, die ieder mensch (let wel lezer, wij spreken over „mènsch"!) behoorde te zien....

En dan daarnaast.... als „Dritte im Bunde".... de geestelijke moordenaar, die vréés heeft voor bloed, die vréés heeft voor straf, die alleen maar kent de eigen voldoening, de eigen rust en 't eigen zat-gevreten lijf, maar bij wien 't slachtoffer jaren gebukt blijft gaan onder den geest- en hart- en ziel-verpestenden moreelen druk van een begane.. of n i e t begane daad: géëstelijke moord! Niet te bewijzen, niet aan te toonen, omdat 't slachtoffer het leven houdt en bewaart als man-van-alledag, als ademend mensch, als bouwend schepsel.. al giert hem soms de adem door de schier afgeknepen strot, al stokt bij wijlen zijn in voortdurenden angst kloppend hart, al stroomt ook trager en trager zijn nauwelijks opgedreven bloed. Het slachtoffer, dat terwille van familie-fatsoen de dreiging van schande en schoffeering ondergaat.. zich laat welgevallen.... Tot vaak 't uiterste komt in verluchtingbrengend hennepzeel op duisteren zolder of 't gasproduct van 't gemeentelijk energiebedrijf....

Géëstelijke moord! Die opgang maakte en slachtoffers vond in de schoone, achter ons liggende jaren van marxistische hoogconjunctuur, toen ons kleine Vaderland meer dan vijf maal honderdduizend werkloozen kende in alle klassen der werkende bevolking: werklooze handarbeiders en werklooze hoofdarbeiders, afstompend in steungang van 't huis-in-ellende naar 't stempelhok-in-wanhoop. Onder de vloek van 't heerschend concurrentie- en uitsluitsysteem, waarin warenhuis en bekendekooplieden marktprijzen, dùs arbeidsloonen bepaalden, werd een nieuw geslacht in huwelijksrijpheid door gemis aan horizon, gedwongen zijn roeping vaarwel te zeggen, te leven in starre, steriele afzondering of.. een anderen weg te kiezen.

Mannen, jonge kerels, leefden alleen. Slenterden langs straten. Kauwden op sprieten van gras, rookten bocht van saffiaantjes, hoonden met al het cynisme, een ideaalloos mensch eigen, het huwelijk en den opbouw van een nieuw geslacht.... Vrouwen, in gerijpte schoonheid, jeugdig en vol gratie, lokten..

In stille momenten van avond en nacht huiverde het leven.. huiverde de gedachte aan dat wat komen kòn, aan dat wat komen ging.. Laat Waalhaven's tentenkamp getuigen: het kamp waar de werklooze uitgestootenen de lange zomers doorbrachten, dagen en nachten, en waar heel de zedelijke verantwoordiing van een geslacht volksgenooten werd vermòòrd: waar de jeugd in sexueelen nood werd gedreven naar de poorten der bordeelen, naar de leerscholen der souteneurs, waar de aborteusè óverwerk in rekening kon brengen. Hier werden honderden en honderden van de beste Nederlandsche arbeiders, kerels in de krachten van hun leven, willens en wetens in een poel van gelanterfanter, van nooddruft en ontucht gekwakt! VERMOORD door de hun een gulden toekomst beloofd hebbende „vertegenwoordigers" in Staten-Generaal en andere klets-colleges, die hun roeping vergaten bij 't lokkend schoon van 't Scheveningsche stille strand of 't brouhaha van den Parijschen boulevard.. werd een eind gemaakt aan plannen, aan wellicht bruisende energie, werd ingegrepen in het werk van den allerhoogsten Schepper..

En niet alleen zijn ZIJ het geweest, die een volk-in-opkomst vergaten voor eigen genot, gemak en zelfzucht: OOK ZIJ WIER TAAK HET WAS VOOR 'T GEESTELIJK WELZIJN VAN HET VOLK TE WAKEN.... OOK ZIJ, WIER TAAK HET WAS DE MATERIEELE POSITIE HUNNER GENOOTEN TE VERZORGEN, ZIJN TEKORT GESCHOTEN: met Uw medeweten en met Uw goedvinden, H. H. Priesters van de R.K. kerk en andere geestelijken in den lande en met Uw medeweten en tot Uw voordeel H.H. Fabrikanten, groothandelaren in rubber koffie- en andere winstobjecten, warenhuisexploitanten en eigenaars van café-restaurants met bediening van dames-van-goede-getuigen-voorzien, zijn duizenden en tienduizenden in de loopende, achter ons liggende jaren naar lichaam en geest, naar hart en ziel verwoest en vermoord voor hun geheele verdere leven!

Duizenden en tienduizenden, wier namen nimmer bekend zullen worden. Want zooals ook de bewijzen van gepleegde chantage alleen te leveren zijn door het bevrijdingverwachtend slachtoffer, dat zich in krankzinnige levenswanhoop eindelijk uit, waren hier ook slechts enkelen, die het immers toch geen voldoende beschutting meer biedend kleed van klatergoud-fatsoen en blikmoraal, vàn zich af durfden te werpen.

Zoo is 't geschied in de moeilijke jaren achter ons.. en zoo geschiedt het ook thans nog in deze dagen van vernieuwing en reiniging! Door de dreigende straf der Moederkerk blijft het aantal van hen, die zich openlijk uiten, gering, doch ook dit geringe aantal is meer dan voldoende om te bewijzen, dat nog steeds geen eind is gekomen aan de moordende practijken van het gezamenlijk verbond van KERK en PLUTOCRATIE: VAN PRIESTERS eenerzijds en.. (met name) de firma VROOM & DREESMANN anderzijds! Eenerzijds: mooie prentjes om te bidden.. anderzijds mooie plaatjes van tuinmeubelen, confectie en hoeden-dernier-cri.. maar g e z a m e n l i j k een VERBOD aan ménschen, aan volrijpe menschen, aan tegen de gemeenschap verplichting hebbende wezens om te *huwen*, èn om *zich aan te sluiten bij de organisatie, die geroepen is een éind te maken aan sociale wantoestanden,* waarvan het hier genomen onderwerp er één is! „'t Is niet erg.. zegt meneer Vroom & Dreesmann *en hij betaalt zijn volwaardige kracht na zooveeljarigen dienstijd, tachtig, negentig gulden per maand* en strijkt de winst op arbeidsloon als éérst-verdiend naar binnen.

En wat doe je dan, als je kerel bent.. of vrouw.. en je verlangt naar een eigen huis, met 'n eigen haard, eigen kinderen, je eigen, innig geluk.. en je moet sprietjes kauwen, saffiaantjes rooken.. op je gehuurde hok met vrijgezellenbed en gescheurd potkacheltje? Berusten.. en VERMOORDEN, ALLES.. ALLES.. WAT ER IN JE LEEFT AAN GELOOF.. AAN VERTROUWEN.. AAN LIEFDE..

En als we dan toch zien, dat deze menschen, deze slachtoffers van plutocratische uitbuiting, van kerkelijke onmondig-verklaring, van GEESTELIJKEN MOORD toch Christen blijven: Katholiek . . . dat zij den nieuwen tijd nabij erkennen, máar dat 't alleen de ANGST is, welke hen weerhoudt die ééne stap verder te doen en zich aan te sluiten bij de organisatie, die de wegbereidster is van den komenden tijd.. dan buigen wij het hoofd voor deze deemoedigheid, beseffend, dat REVOLUTIONAIR ZIJN niet alleen is het in kolderenden gang voortjagen naar verre aspecten, doch ook het bezitten van het in deze menschen bestaande heilig geloof, het heilig geloof: RECHT!

RECHT! Voor allen die van goeden wille zijn.. wier hart en hand uitgaan naar de volksgemeenschap waartoe ook zij behooren.. voor wie het woord van den Schepper geen klare taal is, maar 'n onbegrepen, voor vele uitleggingen mogelijk mysterie.. en voor wie het woord NATIONAAL-SOCIALISME nog een woord-des-duivels is!

Joden als opvoedkundigen

Ons volk moet beschermd worden tegen Joodsche „voorlichting".

In de boekwinkels van J. de Slegte, die in verschillende groote steden zijn gevestigd, worden sedert de bezetting nog altijd boeken van joden-schrijvers geëtaleerd. Zonder in dit opzicht de uitsluitend materialistischdenkende, zgn. neutrale boekhandel te willen verontschuldigen, meenen wij toch, dat De Slegte hier wel de kroon spant. Het toppunt van brutaliteit is echter wel hierin gelegen, dat in deze zaken thans in zeer groote hoeveelheden het werk „De opvoeding voor het huwelijk" van den jood Frits van Raalte wordt tentoongesteld.

De boekhandelaar De Slegte moet toch weten, dat een joodsch schrijver, wiens geest doortrokken is met het zuurdesem van den Talmud, niet in staat geacht mag worden het Nederlandsche volk op Nederlandsche, d.i. germaansche wijze over opvoeding en huwelijk voor te lichten.

De jood van Raalte behandelt in zijn boek een tweetal onderwerpen, die niet tot zijn competentie behooren.

De opvoeding voor het huwelijk is een der allerbelangrijkste factoren van de opvoeding der jeugd, waardoor sedert de nationaal-socialistische idee zich over Europa verbreidde, tal van volksgenooten worden beziggehouden.

Nieuwe gedachten en nieuwe richtlijnen werden opgesteld om de rijpere jeugd voor te bereiden op de volksgemeenschappelijke en rassische beteekenis van het huwelijk. De opvoeding der jeugd, wellicht 't moeilijkste probleem in den nationaal-socialistischen staat, is een onderwerp, waarvan de duizend-en-een facetten door kundige volksgenooten geslepen dienen te worden en niet door joden.

Niettegenstaande dit alles meent de boekverkooper De Slegte, dat hij, uit puur winstbejag, het nog wel kan wagen, zijn etalage vol te zetten met de producten van joodschen geest. De jood Van Raalte noemt zich altijd nog opvoedkundig adviseur. Zijn joodsche adviezen kan men iederen dag ontvangen in zijn woning aan de Stadionkade 12 te Amsterdam.

Het is een schande, dat er nog boekverkoopers in ons land gevonden worden, die, om wille van weinige guldens, boeken aan het Nederlandsche volk aanbieden, die door joden zijn geschreven!

Ook de jood E. d'Oliveira, wonende De Lairessestr. 121 te Amsterdam, noemt zich psycholoog en opvoedkundige. Ook hij geeft nog steeds adviezen, wanneer men daarom vraagt.

Deze jood is een dier hetze-elementen, die zich voor den oorlog op de werken van bekende Duitsche schrijvers hebben geworpen.

De joden, waar dan ook in de wereld, bemoeien zich meestal dan pas met een kunstwerk, als de schrijver ervan reeds lang een beroemd man is geworden. Dan is er n.l. geen risico: een groote oplaag is te verwachten en de centjes zijn zeker. Een sprekend voorbeeld is in dit opzicht de philosoof Kant. Joden als Marcus, Herz, Lazarus Bendavid, Moses Mendelsohn, Hermann Cohen e.a. hebben met hun talmudische ideeën Kant's werken op een dergelijke wijze bewerkt en van kommentaren voorzien, dat de oorspronkelijke geest en het karakter volkomen verjoodscht wordt weergegeven. Cohen b.v. heeft kommentaren op de werken van Kant geschreven, waardoor deze geheel verkracht zijn. Het waren deze door jodenkommentators bewerkte boeken, die de studenten in de philosophie moesten doorworstelen! !

Het mag hier nog wel eens vastgelegd worden, dat de Duitscher Kant, op wiens werken zich tal van joden hebben geworpen, *een vijand der joden* was.

Hij schrijft b.v. in „Anthropologie in pragmatischer Hinsicht" (blz. 29):

„De onder ons levende Palestijnen zijn door hun woekergeest sedert hun exil — ook wat de groote menigte betreft — in den niet ongegronden roep der bedriegerij gekomen."

Deze Duitsche philosoof, wiens denken beheerscht werd door de begrippen: plicht, eer en geweten, werd voor tal van joden een voorwerp hunner geldzucht.

De jood d'Oliveira heeft o.a. een monografie over Goethe geschreven, die bij de Wereldbibliotheek is verschenen.

Het is hemeltergend, wat deze vreemdeling in Europa durft te schrijven over de werken van Duitschland's grootsten dichter Goethe, die in volmaakte zuiverheid het duitsche denken heeft geopenbaard. Zóó geheel Duitsch in zijn handel en wandel was Goethe, dat de jood Börner, na Goethe's dood, dronken van vreugde, uitriep: „Nu wordt Diutschland weder vrij!"

Goethe zelf schreef:

„O, gij arme christenen, hoe slecht zal het u gaan, als de jood Uw uitslaande vleugelen kortwieken kan (Goethes Briefe, Weimarer Ausgabe VII, 1934). Goethe was — en dat weet thans geheel Duitschland — allesbehalve een jodenvriend. Wij behoeven, om dat aan tet toonen, slechts de volgende passage te lezen uit „Jahrmarkt zu Plundersweilern", waar Haman tegen koning Ahasveros zegt:

„Gij kent het volk, dat men de joden noemt,
dat buiten zijnen God geen and're Heer erkent;
Gij gaaft het ruimte en rust zich te vermeêren,
't Geld in Uw land naar zijn aard te verteeren.
....Zij hebben een geloof,
dat hen 't recht geeft, vreemden te berooven.

Aan hun verwatenheid staan Uwe volken bloot.

De jood, hij houdt van 't geld, is bang voor het gevaar
en zonder moeite en zonder veel te vragen,
weet hij door handel 't geld uit 't land te dragen.

Ook vinden zij door 't geld den sleutel tot de harten
en geen geheim is bij hen goed bewaard.
een ieder wordt naar eigen aard behandeld.
Door borg en ruil weten zij elkeen te bepraten;
hij komt niet los, die eenmaal zich heeft ingelaten.."

Dat schreef Goethe over de joden! De jood d'Oliveira, die een monografie over Goethe schreef en die dus verondersteld wordt te weten, wat Goethe bezielde, werpt zich echter schaamteloos op het werk van een Duitschen dichter, die hem, den jood, veracht.

„Typisch-joodsch!" zegt de lezer. Inderdaad, zoo zijn ze. Nimmer worden ze geleid door eenig eergevoel, maar uitsluitend door winstbejag. Het is voor joden als Van Raalte en d'Oliveira van nu af aan geraden hun wijsheden over germaansche literatuur voor zich te houden.

Het bovenstaande geeft ons aanleiding, hoewel niet voor de eerste maal, te wijzen op het gevaar voor ons volk, dat schuilt in de tendentieuze samenstelling van uitleenbibliotheken.

Een uitleenbibliotheek kan door de keuze der boeken veel bijdragen tot de stemming onder het volk.

Heeft een bibliotheek goede werken, dan is zij vanzelfsprekend een uitermate nuttige instelling.

Is er echter een groote hoeveelheid joodsche en marxistische vnl. emigrantenlectuur voorhanden, dan wordt onder het lezend publiek een stemming aangekweekt, die een zekere joodsche invloed, met alle meestal funeste gevolgen heeft in het openbare leven.

Het trof ons, dat in verschillende particuliere uitleenbibliotheken nog steeds zooveel boeken van emigranten en joodsche schrijvers aanwezig zijn.

Zoo vonden wij in een willekeurige uitleenbibliotheek talrijke werken van de volgende joden: Scholom Asch (3), Asscher Pinkhof (4), Vicky Baum (17), Jozef Cohen, Maurits Dekker (9), Ilja Ehrenburg (6), Herman Heyermans (7), Lion Feuchtwanger (7), Ernst Glaeser (3), Richard Katz (3), Levisohn (5), André Maurois, Remarque, François Pauwels, Polak, Querido, Arthur Schnitzler (7), Stefan Zweig (5), Jacob Wasserman (10) en verder nog werken van minder bekende joden als: Premsela, Andries de Rosa, Ralph Springer, Benno Stokvis, Londres, Gold, Hellman, Lubinski. Daartusschen prijkte nog het boek van Madame Kollonsky „De Man Kameraad" een propagandawerk voor bolsjewistische liefde.

Zoolang dit vergif niet uit de bibliotheken geweerd wordt, vreet het door in onze samenleving.

Eén der voornaamste plichten der Overheid is te waken óók voor de moreele gezondheid van ons volk. Wij eischen daarom, dat de joodsche „Schundliteratur" uit onze bibliotheken verdwijnt. Ook mogen geen nieuwe boeken of herdrukken van joodsche schrijvers worden opgenomen. Het papier is te kostbaar voor joodsche hetze en volksmisleiding!

ROOMSCHE VAKBONDBESTUURDERS

Van bevoegde zijde vestigt men er onze aandacht op, dat de in ons artikel van de vorige week „Ergerlijk gedrag van christelijke „leiders" " gewraakte feiten alleen betrekking hebben op de **Roomsche** vakbondbestuurders en niet op de Protestantsche. De lezer zal dit, mede in verband met de aan dit artikel gewijde voorplaat, reeds begrepen hebben.

Het stemt tot voldoening, dat niet **alle** christelijke vakbondbestuurders zich op deze laaghartige wijze misdragen hebben!

DE STEM DER PERS

Radicale maatregelen

In „VOLKSCHE AANVAL", Brussel lezen wij onder den titel „ONS VOLK WIL GEREGEERD WORDEN — HEEREN SEKRETARISSEN-GENERAAL, HET WOORD IS AAN U!" het volgende hoofdartikel, dat ook voor Nederlandsche lezers van belang is.

Wij willen geen stokken in de wielen steken; wij doen ook niet aan défaitisme; wij willen de zaken niet erger maken dan ze al zijn en wij zijn ook geen zwartkijkers geworden, maar dit moet ons vandaag van het hart: het gaat in dit Land niet gelijk het moet!

Diegenen, die ons momenteel besturen, meenen het misschien wel goed, maar zij zijn als blinden die in het duister rondtasten, of beter gezegd, als geblinddoekte menschen, die niet dóórtasten durven. Zij schijnen zelf niet te weten, waar ze feitelijk naar toe willen.

Menschen, die op 10 Mei het Land en het Volk laffelijk in den steek lieten, en triomfantelijk, als hazen, naar Frankrijk vluchtten, zijn weergekeerd en bekleeden nu weer hun vroegere funktie. Zij zetten een hooge borst en kijken u vrank en vrij in de oogen alsof er eenvoudig niets gebeurd was. Werden zij ten andere niet vrijgesproken door het belgisch Gerecht?

Avonturiers, schurken, die aan onmetelijk lijden en aan groote financieele schade van Volksgenooten schuld hebben, worden eenvoudig in een patriotisch doopsel wit gewasschen!

Hamsteraars, smokkelaars, woekeraars in 't groot worden onschuldig, onschendbaar of immuun verklaard, en als kontroleurs, die hun plicht begrijpen, hun taak uitvoeren gelijk het m o e t, dan worden zij eenvoudig op zij gezet en zelfs met broodroof bedreigd!

Er wordt gesmokkeld en gehamsterd, dat hooren en zien vergaan. Langs treinen, trams en postbureelen worden er massa's levensmiddelen versleept.. en daar is niemand die het ziet! !

Doet gij uw beklag hierover aan distriktshoofden van den kontrool, dan krijgt ge ten antwoord, dat zij zich deze week alleen met ziet!

Wie geld heeft, koopt de boter, zegt een volksche spreuk, en inderdaad, wie geld genoeg heeft, koopt boter aan 240 fr., aardappelen aan 8 fr., geraakt aan steenkool en aan al wat hij wil.

Saboteurs met overgroote tricolore linten spelen de eerste viool; menschen die waarlijk den „nieuwen geest" zijn toegedaan, worden laffelijk aangevallen, neergestoken of neergeschoten!

Zoo ziet het eruit in het „meest vrije land ter wereld"! Wie zou er inderdaad niet mogen zingen van: O, edel land, o, vrije land der Belgen. Hier is alles toegelaten, alles geoorloofd: woeker, sabotage, corruptie, tot moordaanslagen toe! Mooi is dit, vind U niet?

Welnu, wij zeggen heden aan degenen die ons regeeren: wij, d.w.z. het Volk, is zulks beu!

Wij willen een regeering die haar taak begrijpt, ernstig opvat en die haar wil kan doen uitvoeren, ook al moest zij daarom alle pionnen op het regeeringsschaakbord verzetten.

Waarom wij er genoeg van hebben?

Wij willen ons land m e d e z e g g i n g s c h a p bezorgen in het nieuwe Europa, in het Europa van morgen en dààrom is het noodig, dat er ook in ons land een nationaalsocialistische regeering komt, d.w.z. een regeering van de D a a d !

Zelfs een blinde moet het inzien: het nieuwe Europa zal nationaalsocialistisch zijn. Welnu, wil België, wil Vlaanderen, wil Wallonië als een zelfstandig element meewerken aan den opbouw van het nieuwe Europa, dan is het dringend en broodnoodig, dat het de bewijzen levere dat het zichzelf r e g e e r e n k a n, en zichzelf op nationaalsocialistischen grondslag kan opbouwen.

Wie zulks niet wil inzien, niet kan inzien of niet durft inzien, helpt het doodvonnis teekenen van zijn eigen land.

.. ..

Wij hooren wat het Volk zegt.

De Volksman, de arbeider bekommert zich tenslotte weinig om tricoloren, Churchillianen of nieuwe-orde-mannen. Hij is niet bezorgd om het oude België en begrijpt bitter weinig van het Nieuwe Europa. In den grond is hij alleen bezorgd om zijn maag en om zijn stoffelijk welzijn in de toekomst!

Wij, leden van een revolutionaire minderheid, zijn er ons van bewust, en ook degenen die ons regeeren, dat dit stoffelijk welzijn van het Volk spaak loopt, als België niet op nationaalsocialistischen grondslag kan opgebouwd worden.

Daarom hebben zij, die ons besturen, den verdomden plicht, alle l a k s h e i d, alle h a l f h e i d en ook alle lafheid te laten varen en met r e v o l u t i o n a i r e middelen de revolutie te voltrekken. Of meenen zij misschien, dat een revolutie zonder revolutionaire middelen kan voltrokken worden? Denken zij, dat zelfs een onbloedige revolutie door lapmiddelen, slaapdrankjes en suikerdotten wordt gewonnen?

Ingrijpen moeten zij, met sterke hand; met ijzeren vuist, al moesten zij ook al de saboteerende, getrikoloorde anglo-stalinfielen uit onze Administratie buiten keeren, van hoog tot laag, van direkteur tot en met portier toe!

Het m o e t, omdat het niet langer anders kan of mag.

Op de eerste plaats is het noodig, dat uit het nationale leven met één slag alle joden en jodenknechten: vrijmetselaars, klerikalen en kommunisten geweerd worden. ZIJ verpesten onze samenleving!

Al wat vóór 10 Mei logebroeder was moet er uit, desnoods met handgranaten en vlammenwerpers.

Alle pro-engelsche propaganda moet op de bureelen der belgische administratie onmiddellijk stopgezet.

Al de belgische funktionarissen, die alleen de regeering van Londen als wettelijk erkennen, moeten ontslagen worden.

En tenslotte, al degenen die zich zwaar vergrijpen aan het Volkswelzijn moeten in Concentratiekampen opgesloten worden of met den dood bestraft.

Dit laatste geldt de saboteurs in onze industriegebieden, de opstellers van zwarte lijsten en de uithongeraars van ons volk.

Dit hebben we noodig, willen wij het land uit den doolhof helpen, willen wij den krakenden regeeringswagen weer aan 't rollen krijgen, willen wij voor het land medezeggingschap verwerven in het Europa van morgen.

Heeren Sekretarissen-Generaal, het woord is aan U. Het Volk wacht op d a d e n !

En ook in Nederland moet nog zoo een en ander verbeteren!

De negatieve Kerk

J. Kruikemeyer, lid van de Nederduitsch Hervormde Kerk, schrijft in „DE WAAG" over: *„De activiteit der Kerk meer negatief dan positief!"* Wij ontleenen aan zijn artikel:

De activiteit der kerk is thans zeer vaardig geworden over haar leiders. Wij prijzen dit ten zeerste, daar de lauwheid van voorheen ons dikwijls ergerde. Maar is dit een goede activiteit, of is zij negatief?

Door alle eeuwen heen is de taak onzer kerk: „Het Evangelie van Jezus Christus te verkondigen aan alle Creaturen en Volken", maar heeft de kerk steeds aan haar roeping voldaan?

Heeft zij steeds op de bres gestaan voor haar heilige beginselen?

Wij kunnen zeggen: Neen. Door alle stroomingen beïnvloed, is zij thans een machtsinstituut geworden, daar de predikanten zich niet onthielden de haar toevertrouwde gemeente ook op politiek gebied voor te lichten, en daardoor van de kerk een soort politieke christelijke vereeniging maakten.

Nu in dezen tijd van revolutie roept de gemeente: **„Wat doet de kerk?"**

En om toch iets te doen, probeert de kerk door synodale waarschuwingen en getuigenissen, de gemeente omtrent de van overheidswege genomen maatregelen een bepaalde politieke meening op te dringen. Zoo werd ook een synodale mededeeling gedaan inzake het Jodenvraagstuk. Daar men zich blijkbaar niet sterk genoeg voelde, moest de hulp ingeroepen worden van andere kerkgenootschappen, tegen welke men de gemeente vroeger waarschuwde. Inplaats de gemeente tot verootmoediging te bewegen, daar zij, zoowel als het geheele Nederlandsche volk, om hunner zonden wil, door Gods oordeel getroffen zijn, hitst de eene predikant openlijk, de andere bedektelijk de gemeente op tegen de overheid.

D.d. 12 October j.l. voelde de synode zich weer gedrongen een waarschuwing tot de gemeente te richten inzake de tuchteloosheid en onzedelijkheid der jeugd.

Wat is daarvan de reden?

Is de synode van meening, dat de jeugd heden ten dage onzedelijker is dan b.v. tien jaren geleden, of wil de synode de gemeente doen gelooven, dat het tuchtelooze en onzedelijke haar oorzaak vindt in het opkomend Nationaal-Socialisme?

Volgens de statistieken is echter bewezen dat in de jaren 1920 tot 1930 het aantal Nederlanders, die niet tot eene kerk behooren, is gestegen van 7,8 % tot 14,4 %. Ook de Gereformeerde Kerk moest een teruggang van één tiende deel der bevolking tot één twaalfde deel boeken.

Wat is hiervan de reden? Toen wist men hier te lande nog niet van een opkomend Nationaal-Socialisme.

De eenige oorzaak ligt in het verleden, toen de z.g. „Christelijke" regeeringen Colijn en De Geer de macht hadden hieraan paal en perk te stellen. De leiders van toen hadden het altijd over de „heilige beginselen", zoowel in de Tweede als Eerste Kamer en daarbuiten, maar waarom waren de resultaten dan zoo schraal, dat noch een Zondagswet noch een algemeen strafbaar stellen van de gruwelijke zonden van sodomie en Malthusianisme, die zoo welig tierden, tot stand kon worden gebracht?

Wie herinnert zich niet de schandalen van Zwanenberg, Risch en Fruin, de zaak-Oss e.a.?

Heeft toen de kerk gesproken?

Heeft de kerk geprotesteerd tegen de voedselvernietiging?

Neen, men had het misschien te druk met de reorganisatie, de nieuwe gezangen, salarisregelingen van predikanten enz.; of ging het de kerk toen soms goed?

Nu de kerk voelt, dat zij op haar plaats gezet zal worden, die God haar gegeven heeft, wil zij haar leden door allerlei negatieve preeken suggereeren, dat de kerk vervolgd wordt. Ook de werkloosheid, welke de laatste tientallen jaren heerschte, is mede verantwoordelijk voor de onzedelijkheid van de jeugd. De werklooze jeugd, die een kleinigheid of in het geheel niets verdiende, kon vooreerst geen huwelijk aangaan en zocht dus haar heil in allerlei onzedelijke handelingen. De waanzin van ons salarieeringssysteem, dat veel te weinig rekening houdt met het gezin en zijn behoefte, is eveneens een reden, waarom in onzen tijd zooveel vroege huwelijken ongesloten blijven en daardoor de prostitutie bevorderd wordt.

Wat betreft het niet naar de kerk gaan van een groot gedeelte der jeugd, is dat niet de schuld van de kerk zelve? Vele jongeren gaan niet naar de kerk omdat zij daar door de dubbelzinnige en negatieve preeken geen bevrediging vinden. Zij zoeken dan hun idealen elders, waar men meer de vraagstukken der jeugd behandelt, en waar meer vriendschap wordt gevonden, dan bij de „Christenen", die steeds met wraakgevoelens tegen hun naasten rondloopen.

Ook het onvoldoende toezicht van predikanten is oorzaak van de toenemende „onkerkschheid" der jeugd. Deze predikanten schrijven liever boeken, dan zich met de jeugd te bemoeien. De dominee komt „even" een bijeenkomst van een Christelijke jeugdvereeniging openen en verdwijnt dan met den meesten spoed, want hij heeft het zoo druk.

Nu in het Communistische oosten de legers van Adolf Hitler strijden tegen den ouden vijand van het Christendom, zwijgt de kerk in alle talen. Durft zij zich daarover niet uit te spreken, omdat zij bang is daardoor de gemeente te kwetsen of te verliezen? Men weent over oude tijden, toen het zoo „goed" ging; toen de kerken van goud en de menschen van hout waren. Ook onze predikanten echter zullen eens verantwoording tegenover God moeten afleggen, wat zij met hun talenten gedaan hebben.

Wij hopen van ganscher harte, dat de kerk haar roeping ook in dezen tijd zal verstaan, en de taak, welke haar door Christus is opgedragen, zal vervullen, tot heil van het geheele Nederlandsche volk.

AMSTERDAM

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - - Vakdipl. Leipzig
AMSTERDAM - J. Luykenstr. 76
Telefoon 28682 - Giro 301276
Prachtige collectie Zilvervossen
BONTMANTELS naar MAAT
Pellerines, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

AMSTEL 14, bij de Munt,
daar komen kameraden.
Dat 't daar dus steeds gezellig is,
laat zich gemakk'lijk raden.
„ET JOLDENE TONNSCHE"
AMSTERDAM.

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstr. 425-427 - AMSTERDAM-C.

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen **CAFÉ TRIP**
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

M. ZEILMAKER — AMSTERDAM
Schrijfmachinehandel
Marnixstraat 7 — Telefoon 48616
Levering en reparatie van alle kantoormachines

Wat Gorrêe niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrêe
GER. DOUSTRAAT 3-5 - TEL. 20787

Ter compl. te k. gevr. *„De Misthoorn" nr. 45, 46, 50 en 51.* Oude *jaarg.* of nrs. van *„De Bezem"*. Br. met prijsopg. nr. 000 Bur. Misthoorn, Leidschestr. 85, A'dam-C.

UTRECHT

WONINGINRICHTING „WW"
ANTH. MATTHAEUSLAAN 35 a
UTRECHT — Telefoon 12971
Vraagt nu aan ons eens prijs!
„Alles voor Uw woning"

H. HAGENS Stoomwasscherij
Gildstraat 159 - Telefoon 11595
UTRECHT
VRAAGT TARIEVEN

Voor alle soorten brandstoffen
G. HARTMAN
Burg. v. d. Voort v. Zijplaan 46
UTRECHT - Telefoon 15036

SCALA - THEATER
Potterstraat UTRECHT Tel. 12461
Van Vrijdag 31 Oct. af:
POUR LE MERITE
Een indrukwekkend filmwerk der Ufa met
Paul Hartmann — Frits Kampers
Jutta Freybe — Herb. A. E. Böhne
Regie: *Karl Ritter.*
Première voor Nederland

MEUBELEN huis en haard
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR. 77 A'DAM
TEL. 31215 - 44825

GALESLOOT N.V.
Lederhandel en Schoenmakerij
Vinkenstraat 7
Telefoon 18524 — UTRECHT

J. H. DE GROOT
Koekoekstraat 15 — UTRECHT
Goud, zilver en horloges
Herstelinrichting

DEN HAAG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 11652 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- EN SLAAPKAMERS

Zum Klausner
Das Haus der guten Küche
Der Biere und Weine
DEN HAAG - Heerengracht 18
Tel. 11.46.93 Inh. G. W. Scherer

BLOEMENMAGAZIJN
„JOTY"
224 a. Laan van Meerdervoort
Telefoon 334850 — DEN HAAG
Levering door het geheele land.

Gebr. TH. & L. BOERS Mzn.
RIJSWIJK Z-H. - Geestbrugweg 22
Holland
MB 1889
Import, Engros, Export
Aardapp., Groenten. Fruit
Telegr.adr.: Embee, Rijswijk-Z.H.
Tel.: Den Haag 118648 en 779130
Delft 253

Uniformpetten - W.A. - Mutsen
PETTENFABRIEK
Jacq. A. MULDERS
Corn.Speelmanstr. 3 - Tel. 720321
Den Haag

TASSERON Kleedingbedrijf
GABR. METSUSTR. 74, Tel. 33.22.07
DEN HAAG
Uniformen - W.A. en P.O. - Koppels
Rijbroeken - Tuniek
ook alleen Overjassen
Stoffen van **KRANTZ & Zn.**, Leiden

NIJMEGEN

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

eet meer haring

Steunt ons Blad

Tuinarchitectuu
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 - NIJMEGEN

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 — Tel. 21871 — Giro 1107
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen - Koppe
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

ROTTERDAM

WANDVERSIERING
in groote verscheidenheid
P. D. DOODEWAARD Kzn.
Noordmolenstr. 26 - Tel. 4391
Rochussenstraat 52, in aanbouw
(DIJKZICHT) — ROTTERDAM

Voor beter BROOD en BANKET
H. C. PELETIER, ROTTERDAM
Benthuizerstr. 91 - Telefoon 4138

J. FRANKEN
Dames- en Heerenkleermaker
Kleiweg 88 b - HILLEGERSBERG
COUPEURSBEZOEK DOOR HET GEHEELE LAND

ARNHEM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
aan Kringhuis Arnhem

ACTUEELER DAN OOIT!

Leest de sensationeele Misthoorn-brochures:

ARNOLD MEYERS MASKERADE
door
Dr. ALFRED HAIGHTON
(30 ct.)

2000 JAAR BEDROG
door
MARCUS ELI RAVAGE
(35 ct.)

DE PROTOCOLLEN VAN DE WIJZEN VAN SION
Tekstvertaling J. NIJSSE
Inleiding Dr. P. Molenbroek
(40 ct.)

DIE ARME JODEN
door
Dr. P. MOLENBROEK
(30 ct.)

Verkrijgbaar bij de Stichting „De Misthoorn" na storting van het verschuldigde bedrag op girorekening nr. 322600.

K 351